

ACCIÓ

**DEL CENTRE AUTONOMISTA DE
DEPENDENTS DEL COMERÇ I DE LA
INDÚSTRIA**

FUNDAT L'ANY 1903

Barcelona, Abril de 2007

Sumari

<i>Editorial</i>	3
<i>La Bústia del CADCI</i>	4
<i>El Fossar de les Moreres</i>	9
<i>Racó Poètic</i>	10
<i>Encara queda un combat</i>	10
<i>Jardinera</i>	11
<i>Salut, Amor i bon Humor</i>	12
<i>La Santa Espina</i>	13
<i>Foment de la sardana</i>	14
<i>Cooperativa cultural Rocaguinarda</i>	15
<i>Pàgines literàries</i>	16
<i>La paraula contra el mur</i>	16
<i>Cultura i llengua ibèrica</i>	17
<i>El banquero de los pobres</i>	18
<i>L'analfabeta</i>	19
<i>L'església del Mar</i>	20
<i>Col·laboracions</i>	21
<i>La plaça del canonge Rodó</i>	21
<i>I tu, jugues?</i>	22
<i>Morir</i>	23
<i>Història del Fossar de les Moreres</i>	24
<i>El Pacte de Compostela</i>	25
<i>Els herois de 1714</i>	26
<i>Prou de política</i>	27
<i>Estatut</i>	28
<i>Partitocràcia</i>	29
<i>El nostre personatge</i>	30
<i>Antoni Turró</i>	30
<i>Crònica castellerà</i>	31

EDITORIAL

ACCIÓ

DEL CENTRE AUTONOMISTA
DE DEPENDENTS DEL COMERÇ
I DE LA INDÚSTRIA

Rambla de Santa Mònica, 10
Tel. 93.304.68.08
Fax 93.430.68.12
08002 Barcelona

Tenim a la nostra revista tot el material que els nostres col·laboradors i amics ens envien, podríem fer les edicions més completes, amb més pàgines, incorporant més fotografies acollint noves col·laboracions... només tenim un límit, el monetari, les ajudes que fins ara hem rebut per part de la Generalitat (que agraiïm) no cobreixen més que la dècima part de les despeses. Ja sabem que son moltes les peticions que tenen que atendre i que no arriben per tothom.

Esperem que algun dia puguem dir que s'han acabat les nostres penúries.

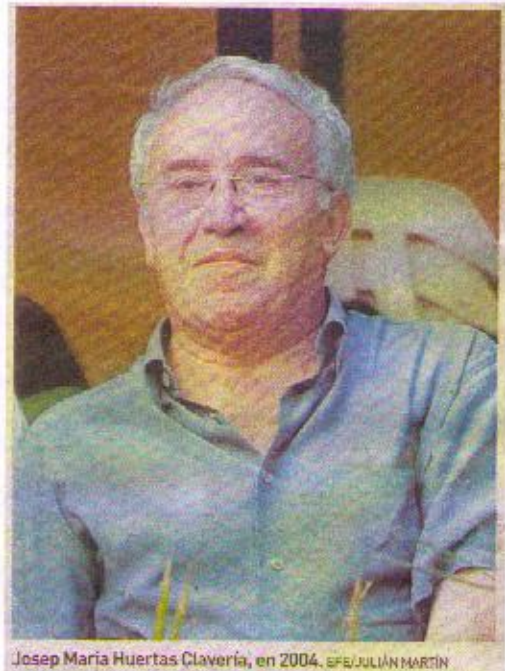
La revista ACCIÓ no es fa responsable dels continguts dels escrits per els nostres col·laboradors.

Ens ha deixat en Josep Mª Huertas Clavería.

Periodista humà, valent i honest, el seu gran amor a Catalunya i Barcelona era palpable en tots els seus escrits, llibres i articles periodístics.

Sempre et recordarem.

EL CADCI

Josep Maria Huertas Clavería, en 2004. EFE/JULIÁN MARTÍN

LA BUSTIA DEL CADCI

PODEU ENVIAR LES VOSTRES CARTES, MIRANT DE NO SOBREPASSAR LES 18 LÍNIES A DOBLE ESPAI, A

RBLA. SANTA MÓNICA, 10 08002 BARCELONA

PREGUEM INDIQUEU EL NOM I EL COGNOM ENCARA QUE VULGUEU APAREIXER SOTA UN PSEUDÒNIM

ELS TOROS NO PATEIXEN

En Boadella ens ha sortit amb una de nova, diu que els toros no pateixen quan els toregen (?) Jo li diria que fes una prova ben senzilla.

Que esposi en lloc del brau en la pròxima "fiesta ". No desitjo que el matin, però sí que demostrí que després de clavar-li la vara i les banderilles digui que només han sigut pessigolles.

Jordi Mora

EL SOVI DELS POLÍTICS

Segons la premsa, en Pascual Maragall, cobrarà de pensió de retir 125.000 Euros anuals (El 80 % del seu salari).

També segons la premsa, el polític de mirada torba, antic cap de govern, per un càrrec de "*Consejero del Estado*" cobrarà 70.000 Euros anuals.

Pobrets!!

Les viudes d'aquest país tenen un únic sovi de 500 Euros mensuals.

Ah! El pa costa igual a uns i altres.

Josep Altès

LES MANIS

Perquè en les "manis " del PP surten pancartes, que si les portessin altres partits les qualificarien d'apologia del terrorisme.

Cauen en el mateix mal que critiquen, se'ls veu el "plomall"

J. Hernandez

UNA OBRA MAL CALCULADA

Si utilitzeu el "metro" de la línia 5 (la blava) i baixeu a l'estació de Maragall, direcció Horta, haureu de fer un salt de 30 o 40 centímetres per baixar, si ets jove, no passa res, però la gent gran ha de fer un esforç de valentia per no trencar-se la "crisma".

Fa molt de temps que està així, des de que la van inaugurar, ningú ha fet el més mínim per solventar-lo algun dia passarà una desgracia, llavors tot seran lamentacions.

Manel Mateu

LES VÍCTIMES OBLIDADES

Sempre hi ha qui està disposat a portar la contra a qualsevol obra o projecte que no sigui del seu agrat, si l'individu en qüestió és un perit en l'assumpte a discutir, te una explicació, el seu punt de vista pot ser raonable, però el fet de ser polític no dona patent de cors per decidir sobre assumptes tècnics, arquitectònics o artístics.

Això ve a comte per la controvèrsia que hi ha sobre el perill que corre LA SAGRADA FAMILIA si el tren passa massa a prop.

Els mateixos japonesos (que estimen aquesta obra més que molts de nosaltres) i que estan més experimentats per la quantitat de terratrèmols que pateixen al seu país, opinen que passar les vies tan a prop és una temeritat perillosa i que un dia o altre l'obra se'n ressentirà i el que és pitjor, podria anar en orris.

Clar que els que ara han opinat que no passarà res, es faran fonedissos.

J. Garcia Pineda

MENTIDES QUE ESCOLTEM A LA T.V.

Generalment, per T.V. emeten pel·lícules més o menys interessants, de el que no ens podem lliurar, és dels talls que hi fan per donar pas a la publicitat.

En l'apartat dels aliments és on d'una manera més descarada tracten d'enganyar-nos.

Alguns exemples:

Per no patir colesterol és necessari "tal producte"!

Dir que un aliment és natural! (quan ha patit infinitat de mixtures).

Presentar persones somrients i satisfetes prenent aliments nous que no saben ni el seu sabor ni els efectes posteriors.

Amb la llet arriben al límit, després de treure-li tots els greixos, calci, vitamines etc. en diuen "natural", i s'hi posa descremada, encara pitjor, no té gust de res. Ah, si el producte porta soja, aneu amb compte, Deu sap què hi haurà!!

Imma Ballester

MÉS SOBRE PENSIONS

L'IPC d'aquest any és segons he llegit a la premsa, d'un 2,6 %.

Els governants, després de molts estudis i comparacions han decidit que aquest 2,6% era el que havia pujat el cost de la vida en un any, i s'han quedat tan satisfets.

Vejam, han pujat els rebuts de l'aigua, de la llum, del gas, del pa, de la carn, de la benzina, del metro, dels autobusos, etc...podria seguir la llistés molt llarga.

Jo calculo que tots aquests serveis han pujat per terme mitjà un 6 %.

Dons bé Srs. Ministres, vostès em deuen el 3,4 % pel cap baix.

J. Fabregat

EL COST DE LA VIDA

He rebut una carta del Sr. Jesús Caldera Sanchez-Capitàn, ministre, datada a Madrid el gener del 2007 i amb la capçalera de Ministeri de Treball i Afers Socials, en que comença dient-me "estimat pensionista" i em pregunto es un eufemisme? o se'n fot?

Passa tot seguit a explicar-me que la meua Pensió es veurà afavorida en un 2,6%..... continua en foten-se?

Després m'explica que els discapacitats se'ls garantirà una prestació de serveis. Entrarem en aquesta nova llei els discapacitats econòmicament ?

Després em recorda que l'Institut de Majors Serveis Socials (IMSERSO) està a la meua total disposició, (?) per aclarir-me qualsevol dubte.

L'únic dubte que tinc és el següent: Algun ministre ha anat alguna vegada a comprar al mercat amb la paga d'un jubilat ? La veritat és que em sento estafat!

Joan Miragall

COM ES DISTRIBUEIXEN ELS DINERS

La sobirania financera tributària del centralisme, priva el natural desenvolupament de la indústria el comerç i l'economia de tot el país.

A Catalunya li podran negar tot el que vulguin, el que no es pot fer és enganyar-la amb faules.

Però ja sabem que es viu molt bé amb la butxaca dels altres.

Antoni Llopis

PERSONALITAT DESITJADA

Sense una coherent interpretació de si mateix i del poble on hom s'arrela, ningú pot tenir la personalitat desitjada.

Carles M. Espinalt

SI ENTREN A CASA MEVA PER ROBAR, NOMÉS TINC DUES ALTERNATIVES, ANAR A L'HOSPITAL O A LA PRESÓ.

LA XOCOLATA DEL LLORO

Vaig llegir a l'editorial de la revista ACCIÓ del més d'octubre de 2006, els entrebanes i allargaments que tenen per aconseguir la petita subvenció que concedeix la Generalitat per tirar endavant aquesta revista, i la veritat es que no ho entenc. Una revista que es distribueix per més de 10 països arreu del mon. Una revista que en diverses ocasions ha manifestat el seu agraïment a la Generalitat per l'ajuda que rep.

Amb el pressupost que la Generalitat deu tenir per fer front a les seves despeses, la subvenció a una revista que només surt dues vegades al any ha de representar una quantitat tan minsa, que deu ser difícil trobar-la al costat dels grans números dedicats a la propaganda partidista, com la que rebo sovint a casa meva.

Crec que contràriament, el que hauria de fer la Generalitat, es proposar que la revista ACCIÓ fos trimestral.

M'agradaria que els lectors d'aquesta revista, manifestessin en aquestes pàgines, que n'opinen sobre aquest tema.

No conec a la persona (ni ganes) que te el poder de decidir quina subvenció s'assigna a cada partida, però m'agradaria també, que en el seu dret a rèplica, ens expliqués dins d'aquesta mateixa secció, per quines poderoses raons s'ha vist obligat a escatimar la xocolata del lloro.

Un soci del CADCI

EL FUTUR

La joventut està actualment desorientada, són massa els camins que s'obren, i pocs amb una finalitat concreta, dubta, reflexiona. L'intel·ligent no sap quin serà el bo, però sap els que no ha de triar, aquí comença a forjar la seva personalitat, el futur sempre serà incert, es pot equivocar però sempre pot rectificar. El que es deixa emportar pel corrent mai no tindrà aquesta oportunitat.

Anonim

ANEM A FER UN CAFÈ

Així és l'expressió que els catalans diuen quan van aprendre un cafè, però aquesta cosa tan senzilla i banal requereix un estudi més exhaustiu.

No tot el cafè és igual, ni totes les cafeteries el serveixen igual.

Una cosa que sembla tan senzilla porta uns mecanismes de confecció que fa que el mateix gra, en uns establiments el trobem més bo que en altres. Hi té a veure, la qualitat, la mescla, la pressió, la màquina i per últim, la mà de qui el prepara.

Últimament s'han establert uns negocis especialitzats on es pot degustar molts bons cafès, possiblement una mica més alts de preu, però si la qualitat és bona val la pena.

Els consumidors s'han tornat més sibarites, ho comproves quan et trobes amb algun amic que fa temps que no veus, immediatament diem "Anem a fer un cafè" i són moltes les vegades que l'un o l'altre diu "anem a tal lloc, que el fan molt bo".

Els que pentinen canes o ja no en tenen per pentinar-se, recorden moltes vegades que en acabada la guerra civil (de civil no tenia res) quan demanaves aquesta beguda en qualsevol bar, acostumaves a dir "però que sigui cafè-cafè" i es que el vici o gust cafeter el portem molt a dins.

Joan Mir

TERRORISME

Vint valents guerrers, a pit descobert, sense protecció de tancs ni aviació, van detenir l'Eric, un perillós infant de 14 anys, acusat de terrorisme, ja sabeu tots el perquè, per la defensa que amb mentalitat juvenil fa de la llengua catalana amb l'ajuda d'un ordinador.

Recordant aquells fets, s'ha fet un llibre molt interessant.

A.B.C.

EL PERIODISME SEMPRE FA MOLT DE SOROLL, PERÒ NO SEMPRE ES SINCER.

LES VORERES, NO SON DELS VIANANTS?

A quin país del món civilitzat es podrien veure els termes de la circulació tant alterats? Els que han d'anar pel mig del carrer van per les voreres i alguns vianants pel mig del carrer!

És que indueix a aquesta actitud la gran quantitat de carrers sense voreres?

Estem veient i patint, com les bicicletes, fins i tot motos, s'estan apoderant de les voreres i que ja hi ha zones que en són els amos i senyors. Amb tota impunitat, deu ser per allò del bategament?

Proposaria a tots els ciutadans, que fins avui han respectat els semàfors, que van per la dreta de la vorera quan passegen o van al treball:

Fixar uns dies i que tothom anés pel mig del carrer, però no en manifestació, no! a passejar o a la feina.

Clar que n'atropellarien de persones! però quan els conductors si acostumessin, ja no hi hauria accidents!

Igualment com passa ara amb les bicicletes, ja sabem que han fet caure a persones d'edat avançada i a no tant, però això a qui importa? perquè no vigilen! que és la seva obligació, les voreres, són per les bicicletes, motos i altres andròmines. I el personal? quin personal? ah! que s'espavilin, que no badin! perquè Barcelona es posa Guapa i també batega! i molt! no pots imaginar-ho Barcelona és una bona escola!

Enric Gras i Masip
Soci del CADCI

POLITICS

Tenim entre els polítics catalans gent llesta, altra no tant i gent negada, tot això bé a compta per les paraules fora de to proferides per un polític més aviat sorrut i engallat que es va permetre donar lliçons al

síndic d'Aran per unes absències injustificades, és el mateix que en l'afer del A.V.E. va dir que era "impensable" que el tren no passés per altra via que la del carrer Mallorca, via insegura i perillosa per la proximitat amb el temple de La Sagrada Família.

I tenia raó, era impensable, perquè això seria demanar que pensés.

Sergi Lopez

PERE CASALDALIGA

Al Palau Robert, a l'espai anomenat "les cotxeres", hi hem pogut veure una exposició sobre la gran tasca que du a terme en Pere Casaldaliga en el Mato Grosso brasiler.

La abnegació amb la que aquest home treballa per proclamar, explicar i experimentar les veritables ensenyances de Jesucrist, no té punt de comparació amb la majoria de mèrits aportats per tots els premis Nobel.

Des d'aquesta petita tribuna fem una sol·licitud.

Un Nobel especial per premiar la fe i la caritat amb que aquest home tracta als desvaluts indígenes del Brasil o de qualsevol part del món al que ell pugui arribar.

Eusebí Matas

Sempre hem tingut gent especialment disposada a sembrar el odi entre els pobles. Citem-ne alguns: L'Espartero, Primo de Rivera, Martínez Anido, Alejandro Lerroux, Indalécio Prieto, Francisco Franco, Fraga Iribarne, Sánchez Ferlosio, Amado de Miguel, Jiménez de Parga, Jiménez Losantos, Mayor Oreja, J. Mª Aznar, Tejero, i la collita continua.

Tinc por de sortir els caps de setmana, pot ser que en tornar em trobi uns forasters dins de casa ocupant la meua propietat.

CRÍTiques TENDENCIoses

En el diari "El Periodico" del 12 de novembre proppassat, vaig llegir unes desafortunades declaracions d'un tal Daniel Martínez, essent un càrrec més o menys públic se les podia haver estalviat, si no li agrada "Terra Baixa" que ho digui clarament, preo no d'una manera velada.

Segons diu, és llicenciat en empresarials, no nego que pugui ser un bon empresari, però mai serà bon polític, o pot ser que sí, hi ha un partit que recull tots els de la seva tendència.

Si no li agraden els partits d'esquerres, que no els votí, però guardi les formes quan faci declaracions a un diari.

Més o menys la gent del teatre ja li te "pres el número" ja el concixen de fa temps i ja saben per on tira.

D. Martin

EL CASTELLÀ A CATALUNYA

Moltes persones estan temoroses de que si ens deixen obtenir massa llibertat, arribi un dia en que a Catalunya ja no es parli Castellà.

Això ho pensen tant les que viuen dins com fora de Catalunya.

Que no tinguin por, i es fixin amb el que passa a un país independent en que l'idioma oficial només es el Català.

Aquest país es Andorra.

Si hi fan un tomb per aquelles terres, veuran que tothom entén el Castellà i el parla sense tenir obligació de fer-ho, i el mateix passa amb el Francès, en canvi sí que pot trobar-se que, en alguna botiga demani quelcom en Català i no l'entenguin.

Jordi M. Grau

AL PRESIDENT DE GAS NATURAL

Sr. Salvador Gabarró:

Li escric aquesta carta decebut per la retirada de l'OPA de Gas Natural sobre l'empresa elèctrica espanyola Endesa.

Admiro la seva inquietud empresarial, la seva idea audaç, vostè sap que per ser competitiu en un mon globalitzat, les empreses necessiten molts recursos, moltes influències i ha de tenir una dimensió adequada.

Com a català m'entristeix veure com una empresa catalana que vol expandir-se en el mon no ho pugui aconseguir. En els països normalitzats, les grans empreses tenen el suport i la col·laboració dels estaments governamentals per donar suport a les propostes i millores com la que pretén Gas Natural. Aquí es impossible, Catalunya no és cap Estat per tan està sotmesa a les arbitrietats d'uns polítics cavernosos que des de Madrid pretenen dirigir totes les nostres activitats.

Tots els catalans que tenen petites empreses i volen tenir visió de futur, saben que des de sempre l'estat espanyol fa el possible per frenar el creixement econòmic de Catalunya. (Espoli fiscal, manca d'infraestructures, aeroports, TGV, etc.).

A l'estat espanyol li fa molta nosa una Catalunya rica i avançada.

Des de fa molts anys que la Espanya Central treballa amb la idea del "Cafè para todos". En termes econòmics això vol dir eliminar el fet diferencial de Catalunya com comunitat autònoma avançada i econòmicament pròspera, ells volen mansos i dèbils, i sense capacitat de resposta, ho aconseguiran Sr. Gabarró? Ara també li ha tocat el rebre a vostè, ara ja poden obstaculitzar també les grans empreses catalanes.

Benvingut al Club.

Ramon Carner i Alivés
Empresari i Conseller de Catalunya Acció
Sant Feliu de Codines

Guardem-nos dels errors comesos per aquelles persones que no s'equivoquen mai. Les conseqüències poden ser terribles.

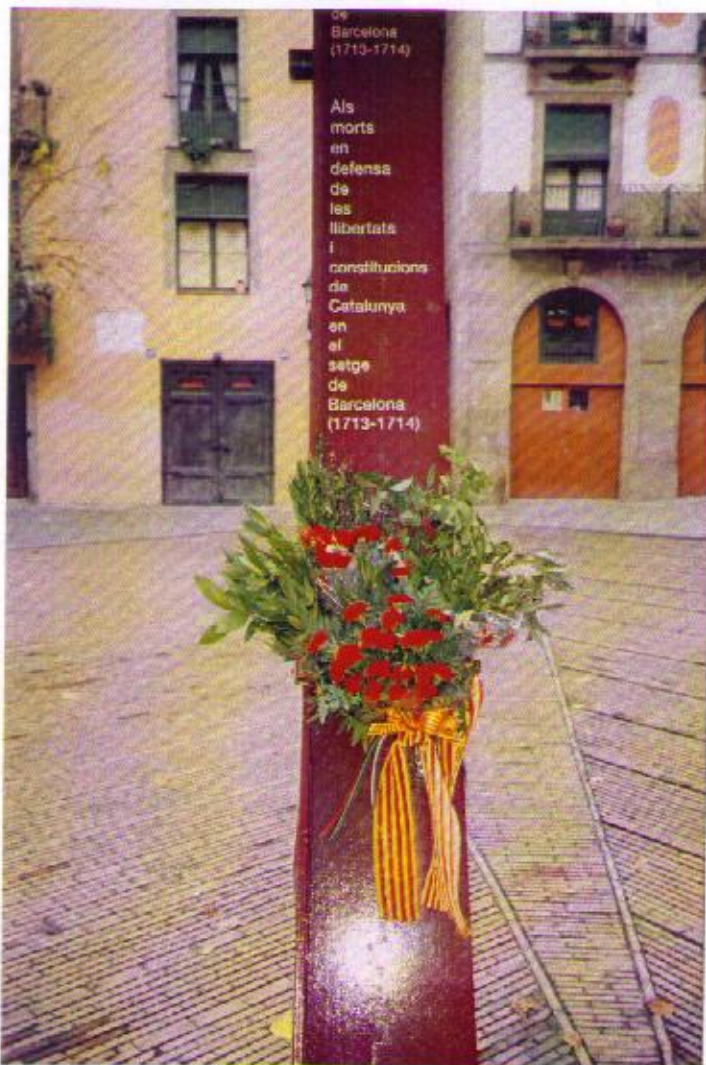

**Als defensors
de les Llibertats
i Constitucions de
Catalunya
i als morts
en el Setge de Barcelona
del 1714**

**Al Fossar de les Moreres
no s'hi enterra cap traïdor
fins perdent nostres
banderes
serà l'urna de l'honor.**

Frederic Soler "Pitarra"

**Tots els pobles honoren els seus herois
i fan memòria de la seva història**

**Des del 14 d'abril del 2002,
es fa una Ofrena Floral
cada diumenge,
a les 12 del migdia,
al Fossar de les Moreres,
lloc simbòlic i de respecte,
com a recordança permanent
del poble
per a honorar la memòria
dels qui han lluitat per defensar
les Llibertats
i Constitucions de Catalunya
i als qui moriren
en el setge de Barcelona
del 1714.
Aquest acte
d'Ofrena Floral setmanal
s'ha convertit en consuetud.**

**Perenne Fossar de les Moreres
Memorial 1714
Entitat funcional d'Òmnium
Cultural**

Quan hi ha un escàndol urbanístic, ja sabem que hi ha Pepers al darrera.

Les decisions es prenen a 650 Km. del lloc a decidir.

RACÓ POÈTIC

ENCARA QUEDA UN COMBAT

Encara queda un combat.
Per la dignitat
Per la veritat
Per la llibertat
Pels infants
Per la terra
Pels més grans

Encara queda un combat
De paraules
De poemes
De cançons
Sense odi
Sense sang
Sense canons

Encara queda un combat
D'il·lusions
D'esperances
De nadons
De consciència
De raó
De perfecció

Encara queda un combat
Contra els imperis
Contra la supèrbia
Contra l'opressió
Contra la mentida
Contra la ignorància
Contra la por

Alerta, germans
Ja només un combat
Per al nostre poble
Per a totes les nacions
Per a la Humanitat

Del llibre: L'estel i les onades de Ferran Margarit

Un combat sí, un combat fet d'arguments, un combat fet de coneixements, un combat contra la cobdícia i la supèrbia dels poderosos, una descoberta de les possibilitats immenses de la Raó i de l'Ètica.

Un camí cap a la Convicció, basada en l'Ètica i el Coneixement.

Cal que no posem mai més la Convicció per sobre de la Ètica o del Coneixement, perquè és així que ens destruïrem, que ens torturarem, que farem la guerra i que destruïrem el planeta.

Com deia Francesc Pujols, la Veritat no necessita màrtirs.

És per això que cal un combat sense màrtirs, un combat no violent, un combat per aturar la bogeria que domina els poderosos, un combat intel·ligent que demostrï que la intel·ligència és més poderosa que la violència, que demostrï que la intel·ligència, posada al servei de l'Ètica, esdevé constructiva i poderosa, mentre que la intel·ligència posada al servei de la Convicció esdevé l'instrument i la justificació del fanatisme, i que, aleshores, es torna destructiva, negativa, nefasta, indesitjable.

I és que no és ètic inculcar i fomentar mites i supersticions, per apartar l'ésser humà del Coneixement, de la Raó i de la Intel·ligència.

La Intel·ligència sense Ètica esdevé el Mal, esdevé Mentida, esdevé Insidïa i esdevé Perversitat.

No hi ha més camí que el Coneixement de la Realitat, per la simple raó que la Realitat és tot l'Existent i que l'Existent s'autoexplica a través de les cinc constants matemàtiques que la governen.

I és a través d'aquest Coneixement i d'aquesta Convicció que reconeixem la necessitat indelugible de posar l'Ètica per sobre del Tot.

Sí, l'Ètica per sobre del Coneixement, i finalment l'Ètica i el Coneixement per sobre de la Convicció.

Invertir aquests termes ens conduirà inexorablement al desastre més esgarrifós.

La Convicció, la Intuïció, les Passions, l'Odi són els pitjors companys que pugui tenir la Societat.

És així com es produí el nazisme i el subsegüent paroxisme de violència, d'absurd, de crueltat gratuïta, de genocidis i d'hecatombes, a través de l'ús de mitjans ingents i de recursos produïts per la intel·ligència humana posada al servei de la Convicció.

Recursos que s'utilitzaren per produir la infelicitat dels humans, en comptes d'ésser aprofitats per millorar llurs condicions de vida.

Encara avui, s'invoquen déus per anar a estavellar-se contra els gratacels, o justícies infinites per organitzar guerres o per justificar pressupostos bèl·lics faraònics, mentre gran part de la població viu en condicions límit de precarietat i d'indigència, al caire de la mort per inanició, immersos en l'analfabetisme, la misèria i la desesperança.

Si us plau, un Combat sense màrtirs, un Combat intel·ligent.

Ferran Margarit

JARDINERA

En record de la meva mare...

La Primavera s'atansa.
- Sí que tarda de venir!
repetim, amb esperança
i no veiem que la dansa
de les flors, sempre és aquí.

Primavera, la finestra
has obert de bat a bat,
i amb els flocs de la ginesta
com oriflames de festa,
has guarnit tot el serrat.

Has omplert les balconades
de geranis esclatants,
i els nerets, a borbollades,
han sorprès a les mirades
dels pacífics vianants.

Amb ales de papallona
t'has fet veles a la nau,
has calat a Barcelona.
reposant per una estona
a la Porta de la Pau.

I, ja dins la ciutat ampla,
veus el vol dels estornells,
i t'atures a l'eixampla
per enllumenar La Rambla
amb un feix gros de clavells.

I brunzent fas la drecera.
Pels jardins deixes flairant
un bri de magnoliera;
pètal de boira que espera
dalt el ceptre d'un gegant.

L... amunt! que ja s'entoma
la flaire damunt la pell,
que puja per la maroma
dels terrats de Barcelona,
a cavall d'algun ocell

Pels ravals t'obres la via
i del Port a Sant Martí,
cada eixida, amb alegria,
amb estrelles rep el dia
-ran de pou- un llessamí.

Amb petons de rosa encesa
capgires a la Ciutat,
i espargeixes la bellesa
de verdors i boniquesa
fent dels arbres, envelat.

Primavera: ets la minyona
Jardinera de tresors,
i per ser-nos companyona
t'has quedat a Barcelona
a la Rambla de les Flors!

...pel fet de què el meu pare era jardiner d'ofici, a la mare li deien "la Jardinera".

Premi D'HONOR, del Certamen de Poesia Catalana organitzat pel "CAPÍTOL NOBILIARI dels HOMES de PARATGE del PRÍNCIPAT de CATALÜNYA".

Celebrat , a Viladecans, maig, de 2006.

Conxita Julià Farrès

SALUT, AMOR i BON HUMOR

Bon dia, Salut, Amor i Bon Humor!

És el meu desig per començar i acabar bé el dia.

Procuero mantenir aquesta triada en la meua vida malgrat no sempre sigui possible, però sóc molt i molt tossuda i quan n'extravio algun ... una mica, el busco i el trobo de seguida. No vull ni puc viure sense ells.

Diu Papini que "L'Amor és un foc que si no cala en els altres, s'apaga".

J. Miquelarena diu que "Només hi ha un amor fins la mort: l'últim".

Amor-Mort sembla un duet contradictori. L'Amor ens ajuda a dibuixar la vida i després, som nosaltres qui la perfillem i la Mort, esborra el nostre esforç.

Estimada mort:

De fet, no t'estimo. Mai ets benvinguda però sí acceptada, per força, perquè formes part de la vida.

Tot sovint et titllem d'injusta per la teua presència sobtada o anunciada.

Costa acceptar que te n'has d'anar definitivament, tenint poca o molta vida per endavant.

Quan la mort t'ha rondat i tomes a prendre les brides de la teua vida, et replantes com fer, de bell nou, el dia a dia: analitzes, valores i acabes deduint que cal filar molt prim entre allò que sembla urgent i el que és important, realment.

IMPORTANT és que quan paga la pena estimar de veritat, faig un llaç d'aliança segura, suau, honrada i persistent de tacte i contacte, teixit amb el fil de la delicadesa, la amabilitat, de la tendresa, i resistent com una teranyina però absent d'aquella substància immobilitzadora, allò que també diem, sentit de la possessió.

És aquest sentit possessiu i materialista el que ens impedeix fer fuig al desalè de la mort de la persona que estimes.

Què em sembla que deixaré quan mori? Voldria deixar constància de que he estat una persona esforçada, fidel, lleial a qui he estimat, que l'escalf de la meua mirada ha estat un bon suport per les persones estimades, que la meua paraula i to han estat amables i contundents quasi sempre en la justa mesura, i que el què he escrit hagi amorosit la Salut del meu últim Amor.

L'Amor, bell sentiment, és el carburant de la nostra vida.

La Voluntat, dóna velocitat al projecte que volem fer realitat i La Intel·ligència és el departament d'organització i protocol de tot plegat.

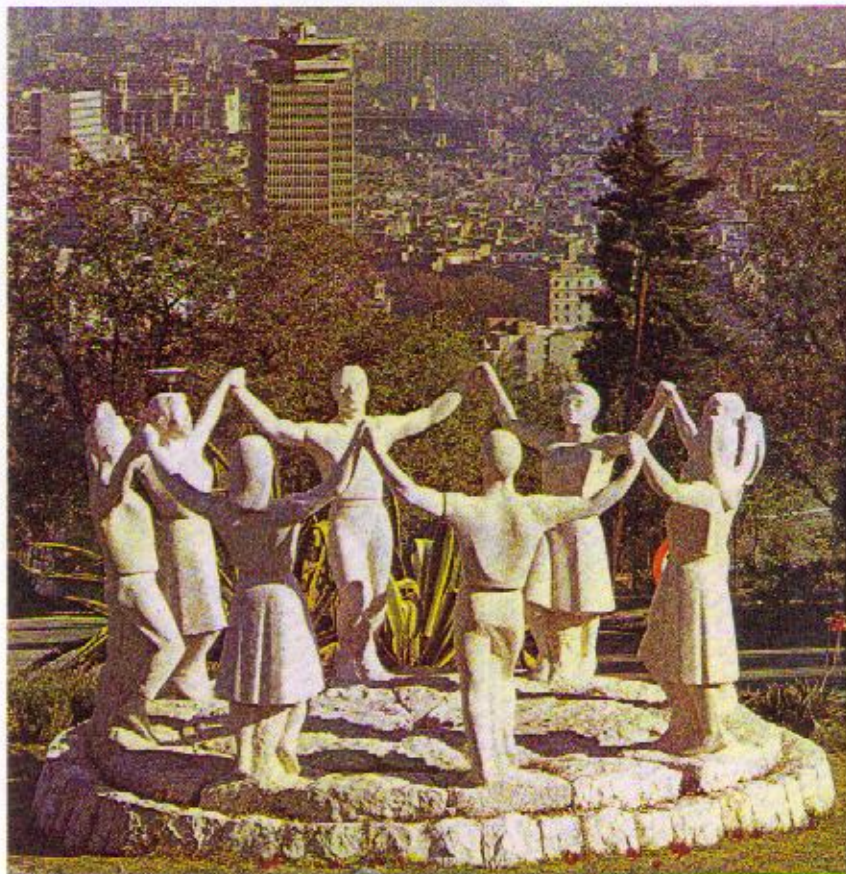
El sentit de l'humor és imprescindible perquè la convivència no sigui una feixuga coexistència educada però freda.

La Salut bondadosa, intel·ligent i voluntariosa de la psique, permet aromatitzar la nostra vida amb la plenitud d'unes vivències coherents i actives fins el final, si és possible.

SALUT, AMOR I BON HUMOR PER A TOTHOM D'ARREU DEL MÓN!

Maria de Guise.

Des de l'altre banda de l'Atlàntic, la Sra. Carme Argelaguer de Santiago de Xile ens demana la lletra de la "Santa Espina"

LA SANTA ESPINA

Som i serem gent catalana
tan si es vol, com si no es vol,
que no hi ha terra mes ufana
sota la capa del sol.

Deu va passar-hí en primavera,
i tot cantava al seu pas.
Canta la terra encara cntra
i canta que cantaràs.

Canta l'ocell, lo riu, la planta
canta la lluna i el sol.
Tot treballant la dona canta
i canta al peu del bressol.

I canta a dintre de la terra
el passat, jamai passat,
jorns i nits, de serra en serra
com tot canta al Montserrat.

Som i serem gent catalana
tan si es vol, com si no es vol
que no hi ha terra mes ufana
sota la capa del sol.

MÚSICA: ENRIC MORERA
LLETRA: ÀNGEL GUIMERÀ

PENSAMENTS DE GOETHE

Què significa això d'estimar la Pàtria? Quan un escriptor s'esforça tota la vida en il·lustrar l'esperit d'un poble... Què més patriòticament pot obrar.

El que ens fa lliures no és la nostra negativa a reconèixer ningú per damunt de nosaltres, sinó precisament el fet de respectar tot el que és superior.

El ser humà es una caricatura fosca que no sap d'on ve ni on va, sap molt poc del mon i encara menys de si mateix. Jo tampoc em conec i Deu em guardi de saber-ho.

FOMENT DE LA SARDANA, DE BARCELONA

Sant Pere més alt, 25 - telèfon 93 340 45 63
08003 - Barcelona

PROGRAMACIÓ PER L'ANY 2007

-ANY JOAQUIM SERRA-

Els amics del Foment de la Sardana, entitat dedicada a fomentar i recolzar tota la música catalana continuen amb entusiasme les seves activitats en concerts, conferències, audicions de sardanes i tot el que sigui en pro de la música, ens envien la programació d'activitats per tot el any 2007 (any Joaquim Serra) i que conclourà amb el tradicional concert de Nadal.

Les activitats d'aquests entusiastes de la música es veuen mermades per la falta d'ajuda dels que des del seu lloc podrien prestar la seva atenció als que d'una manera voluntària s'esforcen per elevar la cultura musical al nostre país.

Enguany s'escau el centenari de la naixença i el cinquantenari del traspàs del nostre eximí compositor, Joaquim Serra i Corominas (1907-1957), l'obra musical del qual se situa, sens dubte de cap mena, al nivell de màxima excel·lència dels nostres millors autors contemporanis, i el Foment, con cal, té en projecte la commemoració d'aquesta efemèride.

Hi haurà una dedicació molt especial dels actes a l'obra i figura de Joaquim Serra; proposant tres ballades on al menys la meitat de la programació correspongui a obres de J. Serra, tres concerts, un monogràfic i els altres dos amb programació exhaustiva de l'autor esmentat.

El calendari d'aquestes activitats, el podem configurar així:

El dia 21 de març, la Sra. Concepció Ramió i Diumenge, farà una conferència sobre l'obra musical de Joaquim Serra, en commemoració del centenari del seu naixement.

A l'abril, una audició, als voltants de la diada de Sant Jordi, rememorant el 86è aniversari del Foment.

Al mes de juny, un concert a fi de mes, entre els dies de Sant Joan i de Sant Pere.

Després de l'estiu, tenim prevista una audició al setembre, una altra conferència i un concert l'octubre.

A començaments de novembre farem una conferència, i a finals o començament de desembre una altra audició. I per fi farem el tradicional Concert de Nadal.

Tenim pendents de gravar els CD's, dels concerts del Nadal del 2004 i 2005, i 2006, que per manca de disponibilitat econòmica no hem pogut fer. Si enguany aconseguim els suficients ajuts esperem poder-ho dur a terme.

Aquestes persones que no volen que es negociï amb ETA, es quedarien més satisfetes si trenquessin les negociacions i es produïssin més atemptats amb morts i ferits?

GRUP DE DIÀLEGS PER LA CONVIVÈNCIA I LA LLENGUA

VOLS ACOLLIR EN CATALÀ?

ROCAGUINARDA

COOPERATIVA CULTURAL

C. Xiprer 13, Guinardó

08041 BARCELONA

Tel. 93 455 30 17

coop@rocaquinarda.org

www.rocaquinarda.org

CALENDARI hivern 2007

- Dimecres 17 de gener, 19h30 a Rocaguinarda.

REUNIÓ de PRESENTACIÓ dels objectius i activitats conjuntes del trimestre: Acollida de les noves parelles lingüístiques.

- Dissabte 27 de gener, 9h45 - 13h30 al Centre Cívic

Jornada de Bones Pràctiques d'acollida de població novvinguda. Organitzada per la "TAULA PER LA CIUTADANIA, CONVIVÈNCIA I IMMIGRACIÓ DEL DISTRICTE D'HORTA-GUINARDÓ"

- Dimecres 28 de febrer, de 18h30 a 19h30 a Rocaguinarda.

Podem passar a deixar les FITXES dels "JOCES D'ARRELI" de cada parella.

- Diumenge 11 de març, (al matí) al CENTRE CÍVIC GUINARDÓ.

RECULL DE "JOCES D'ARRELI". Cada parella lingüística ens proposarà jocs tradicionals. Convidarem familiars i amics a compartir amb nosaltres una estona lúdica.

Us mantindrem informats de les activitats de la "TAULA PER LA CIUTADANIA, CONVIVÈNCIA I IMMIGRACIÓ" del Districte.

INSCRIPCIÓ

Nom ..... Edat .....

Adreça .....

Telèfon .....

e-mail .....

Disponibilitat horària .....

Afeccions temps lliure .....

APRENT ENSENYANT

El diari AVUI que coneixem actualment, no es pas el primer. el 14 d'octubre de 1933 veia la llum a Barcelona un diari amb el mateix nom. Sortia el vespre i el seu preu era de 10 cèntims de pesseta, el darrer número fou el 53 del dia 15 de desembre del mateix any, deu dies abans de la mort del president Francesc Macià.

Olagner Presas -Si els polítics poden opinar de futbol, perquè els futbolistes no poden opinar de política?- Tens tota la raó.

PÀGINES LITERARIES

LA PARAULA CONTRA EL MUR de VÍCTOR ALEXANDRE

Editorial La Busca Edicions.

Fa tres segles que la paraula catalana s'estavella sistemàticament contra el mur espanyol. És inútil que els espanyols, la majoria dels espanyols, vulguin i puguin entendre i comprendre la irrenunciable voluntat de ser i fer del poble català.

La resposta d'Espanya és la "*cerrazón*" envers la llengua, la identitat i la llibertat nacional catalana.

Aquesta "*cerrazón*" no els permet admetre que els drets dels pobles no prescriuen, i sobretot que Catalunya ja era una Nació molt abans que Espanya n'esdevingués. Per què la deuriem voler la independència... els de Castella? Per imposar la seva "*cerrazon*" que vol dir, exactament "*Oscuridad que precede a las tempestades*", absolutament premeditada i amb visió de futur anorreador?

Els qui volen ser i fer d'espanyols no saben o no volen recordar que el segle X, va ser Castella qui trencant la unitat, es va separar del regne de Lleó i Astúries, i es va declarar independent. Molts espanyols estan tocats per l'Alzheimer, no saben ni la seva història o bé tenen un roc per cap i cor? El concepte de nació espanyola és tardà.

El diàleg de l'autor amb l'amic Fernando, funcionari a Brussel·les, fa anys, és del tot veridic tan veridic i real com el profitós esgotament sentit en acabar de llegir el llibre. Certament, intentar desnudar els tòpics és esgotador. Però el que és inútil és fer raonar a qui pensa, parla i actua, persistentment, des del tòpics tan típics espanyols, només.

L'objectiu patriòtic, pedagògic d'aquest diàleg, fet llibre, és aportar informació per a neutralitzar la "*cerrazón*". No he trobat l'equivalent en català. No en tenim. Això es propi de la mentalitat espanyola.

Amb mentalitat catalana, enraonem, dialoguem des de les raons de cadascú, convivint amb la discrepància, amb la voluntat d'arribar a un acord. Una qüestió de mentalitat de respectuós sentit per la independència, propi d'una nació que mai deixarà de ser-ho.

Ja ho diu la dita que "De porc i de senyor se n'ha de venir de mena". Catalunya es una Senyora que ve de mena tot i que, de moment, està privada d'Estat.

M. B. Riasol

La immensa majoria dels accidents automobilístics es produeixen en les carreteres de doble sentit, sobre tot els xocs frontals, d'aquests amb més del 90% les víctimes mortals, això les autoritats ho saben. Amb el que recauden dels automobilistes podríem tenir les millors autopistes del món i l'índex més baix d'accidents. Els familiars de les víctimes ho agrairien.

Us recomano aquest llibre perquè el seu autor, en Frederic Santaelària, escriu des de la recerca de la veritat seriosa, pedagògica i honradament documentada.

Si algú pateix de desinformació, mala informació o té el cap ple de mentides, mil vegades repetides sobre el fet diferencial català des dels ibers, aquesta lectura tonificarà el seu esperit i enfortirà el seu coratge per exercir i seguir exercint de català.

Us recomano que comenceu pel pròleg de la primera part, pàg.62, tot seguit la Presentació inicial del llibre de l'autor i després, la resta. No us en penedireu.

Estimo aquest llibre amb una passió especial. Tenim un passat digne, esforçat, coratjós i culte, com el present i futur que tots volem, tots els qui ho volem.

Començareu la lectura i no voldreu parar de llegir fins a saber-ho tot, tot i tot.

També hi trobareu EL GLOSSARI IBER-CATALÀ amb paraules vigents, encara.

Demaneu-lo al vostre llibreter de confiança, si no el té, de ben segur que els trobarà.

M'agradaria molt engrescar-vos a llegir aquest llibre perquè no us penedireu de festejar amb el fet diferencial català des dels ibers. És un argumentari per entendre la nostra història i fer-la entendre a qui no la sap o bé fa allò de "passa que no t'he vist".

A la tercera pàgina del llibre podem llegir "QUI PERD ELS SEUS ORÍGENS PERD LA SEVA IDENTITAT" - Raimon.

Certament, l'origen no es tria. Però la identitat, sí.

La família, l'escola i l'entorn immediat de cadascú, ens aporta prou informació per prendre una decisió: acceptar el nostre origen o no, i si volem la identitat catalana o bé la que diu el DNI...

Identitat és la propietat de l'individu per a mantenir constantment la pròpia personalitat i cal afegir que també, el caràcter intel·ligent, és a dir la manera de fer front a Situacions, a les mentides, a la persistència per la il·lusió i l'esperança, la coherència de l'esperit lluitador, tot plegat, dona força a la nostra singular personalitat i fermesa al nostre caràcter català.

Deduïm doncs, que no ens hem de deixar entabanar per un origen-identitat-mentalitat mentidera i opressora, d'origen celta, que pretén fer-nos perdre el nostre origen-identitat de Cultura i Llengua ibèrica. Tot plegat, de base ben catalana.

El terme ibèric/a és definit com la llengua pròpia dels ibers i és el substrat de la nostra llengua. Si Espanya fos la "Península Ibèrica", tal i com l'anomenen, seria d'origen iber i també tindrien el català com a llengua pròpia. I la mentalitat, catalana.

La llengua basca i la catalana sí que són filles de la llengua ibèrica, amb diferent evolució.

Quan el celtas van venir a la península, només sabien parlar. Eren analfabets. No sabien escriure. A través de la Celtibèria va passar l'alfabet iber, i van posar la fonètica celta a la seva escriptura.

Posteriorment, malgrat ja tinguéssim els romans instal·lats "còmodament" a casa nostra, amb la imposició del llatí, l'iber es seguí parlant i escrivint fins el segle VI d JC, i concretament a Osona, fins el segle XIII d. JC.

Com que cap colonitzador és etern..., afortunadament, vingueren els Visigots feren fora els romans i vam recuperar el nostre nom original, Iberia (406-714), la Nació dels ibers.

Saber i creure's la nostra història és una bona lliçó per enfortir el coratge de la nostra personalitat i del caràcter, per no perdre els orígens i la identitat.

Carles M.Espinalt ho diu així: NO TÉ SENTIT RECUPERAR FORCES SI NO ÉS CORATJOSA LA NOSTRA FORMA DE VIURE".

CULTURA I LLENGUA IBÈRICA, d'en Frederic Santaelària, té el do de donar força i coratge per a tenir bona informació, bona formació.

Margarida Bisart

El banquero de los pobres. Muhammad Yunus.

A Yunus el motiva una idea bàsica, tothom ha de tenir la possibilitat de guanyar-se la vida i poder menjar del seu treball dignament. Fill d'una família arreglada econòmicament, estudià econòmiques, amplià estudis a EE.UU., tornà al seu país Bangladesh com a professor universitari. Amb col·laboradors i estudiants empenen l'aventura d'una experiència que el donen per quasi boig. La seva tossuda actitud i raonats arguments fan forat assolint allò que pot semblar impossible.

El 1983, en contra dels consells de la Banca i de les autoritats del govern del país, funda Grameen, un banc dedicat a subministrar préstecs minúsculs a les persones més pobres de Bangladesh. El seu objectiu no és només ajudar que els pobres sobrevisquin, sinó generar un mecanisme de confiança a la iniciativa i esperit emprenedor que els ajudi a sortir ells mateixos de la pobresa. Aquesta idea neix un dia de 1976, quan ell de la seva pròpia butxaca deixa 27 dòlars a 42 habitants d'un poblat. Eren fabricants de tamborets que no necessiten més que el crèdit suficient per adquirir la matèria prima pel seu ofici. El préstec de Yunus els ajuda trencar el cercle viciós de la pobresa fundada sobre la creença de que el crèdit és un dret humà fonamental i és d'una brillant simplicitat: deixem diners a les persones pobres, fomentem una sèrie de principis financers sensats que regulin les seves vides i elles s'ajudaran a si mateixes.

Comença a posar en funcionament Grameen l'any 1977. Banc creat amb aquesta finalitat després d'haver estudiat com es gestionaven préstecs en altres llocs i aprenent dels errors, tenint en compte que els bancs i les cooperatives de crèdit convencionals solen exigir pagaments únics globals instaurà un programa de pagaments diaris. "Després de múltiples errors pel camí, adaptant idees i canviant procediments a mesura que anàvem creixent -diu ell mateix-, ens adonem de la importància que resulten els grups de suport. Ho convertim en requisit obligatori que tota persona sol·licitant s'uncixi a un grup d'altres persones d'idees afins que visquin en condicions econòmiques i socials similars a les seves. Convençuts que la solidaritat seria major si els grups s'anaven formant per si mateixos sense la nostra intervenció. La permanència a un grup no només genera suport i protecció, sinó que també atenua els possibles patrons erràtics de conducta dels seus membres. Al mateix temps la sensació d'una certa competència intergrup i intragrupal anima als membres a desenvolupar més a fons el seu potencial. Quan es desplaça cap al grup la tasca de supervisió inicial, no només es redueix el treball del banc sinó que augmenta la independència dels prestataris individuals. Al ser el grup el que aprova les sol·licituds dels préstecs de cada membre, és també el grup el que assumeix la responsabilitat moral de l'emprèstit. Si un membre del grup té problemes, el propi grup s'ofereix normalment a ajudar" -afirma Yunus-. En el seu llibre, ell descriu els successius passos i esdeveniments d'una experiència rica que ens fa obrir espais a la sensibilitat i a la creativitat.

Evidentment seria simplificar molt si ens quedéssim aquí. El llibre que parteix de l'experiència econòmica i social en el tercer món, ens permet obrir horitzons a la imaginació pràctica en el nostre primer món. Ell des d'un projecte pilot, Grameen, passa a dimensionar aquesta a una constel·lació d'empreses Grameen des del microcrèdit.

La resposta objectivament positiva és àmpliament reconeguda per a tots aquells que hi venen prestant atenció, i que tant de bo pugui incrementar-se en nombre i convicció.

Arribat aquí, no me'n puc estar de preguntar-me, perquè li han concedit el Premi Nobel de la Pau i no el d'Economia? Certament que la seva obra és una contribució a la Pau, però més li escauria, el d'economia, penso, o millor encara els dos alhora. Anant més enllà, perquè l'economia és aquella intocable sobre el qual no es pot qüestionar una base pre-formatada, com un eix erigit com un sistema inqüestionable? No hem de pensar en una economia per a les persones, que les inclougi a totes activament i responsablement?

Aquest llibre suscita repensar indubtablement l'economia.

Josip Busquets

DE COOPERATIVA CULTURAL BORGUINARDA

El banquero de los pobres. Muhammad Yunus.

A Yunus el motiva una idea bàsica, tothom ha de tenir la possibilitat de guanyar-se la vida i poder menjar del seu treball dignament. Fill d'una família arreglada econòmicament, estudià econòmiques, amplià estudis a EE.UU., tornà al seu país Bangladesh com a professor universitari. Amb col·laboradors i estudiants empren l'aventura d'una experiència que el donen per quasi boig. La seva tossuda actitud i raonats arguments fan forat assolint allò que pot semblar impossible.

El 1983, en contra dels consells de la Banca i de les autoritats del govern del país, funda Grameen, un banc dedicat a subministrar préstecs minúsculs a les persones més pobres de Bangladesh. El seu objectiu no és només ajudar que els pobres sobrevisquin, sinó generar un mecanisme de confiança a la iniciativa i esperit emprenedor que els ajudi a sortir ells mateixos de la pobresa. Aquesta idea neix un dia de 1976, quan ell de la seva pròpia butxaca deixa 27 dòlars a 42 habitants d'un poblat. Eren fabricants de tamborets que no necessiten més que el crèdit suficient per adquirir la matèria prima pel seu ofici. El préstec de Yunus els ajuda trencar el cercle viciós de la pobresa fundada sobre la creença de que el crèdit és un dret humà fonamental i és d'una brillant simplicitat: deixem diners a les persones pobres, fomentem una sèrie de principis financers sensats que regulin les seves vides i elles s'ajudaran a si mateixes.

Comença a posar en funcionament Grameen l'any 1977. Banc creat amb aquesta finalitat després d'haver estudiat com es gestionaven préstecs en altres llocs i aprenent dels errors, tenint en compte que els bancs i les cooperatives de crèdit convencionals solen exigir pagaments únics globals instaurà un programa de pagaments diaris. "Després de múltiples errors pel camí, adaptant idees i canviant procediments a mesura que anàvem creixent -diu ell mateix-, ens adonem de la importància que resulten els grups de suport. Ho convertim en requisit obligatori que tota persona sol·licitant s'uneixi a un grup d'altres persones d'idees afins que visquin en condicions econòmiques i socials similars a les seves. Convençuts que la solidaritat seria major si els grups s'anaven formant per si mateixos sense la nostra intervenció. La permanència a un grup no només genera suport i protecció, sinó que també atenua els possibles patrons erràtics de conducta dels seus membres. Al mateix temps la sensació d'una certa competència intergrupal i intragrupal anima als membres a desenvolupar més a fons el seu potencial. Quan es desplaça cap al grup la tasca de supervisió inicial, no només es redueix el treball del banc sinó que augmenta la independència dels prestataris individuals. Al ser el grup el que aprova les sol·licituds dels préstecs de cada membre, és també el grup el que assumeix la responsabilitat moral de l'emprèstit. Si un membre del grup té problemes, el propi grup s'ofereix normalment a ajudar" -afirma Yunus-. En el seu llibre, ell descriu els successius passos i esdeveniments d'una experiència rica que ens fa obrir espais a la sensibilitat i a la creativitat.

Evidentment seria simplificar molt si ens quedéssim aquí. El llibre que parteix de l'experiència econòmica i social en el tercer món, ens permet obrir horitzons a la imaginació pràctica en el nostre primer món. Ell des d'un projecte pilot, Grameen, passa a dimensionar aquesta a una constel·lació d'empreses Grameen des del microcrèdit.

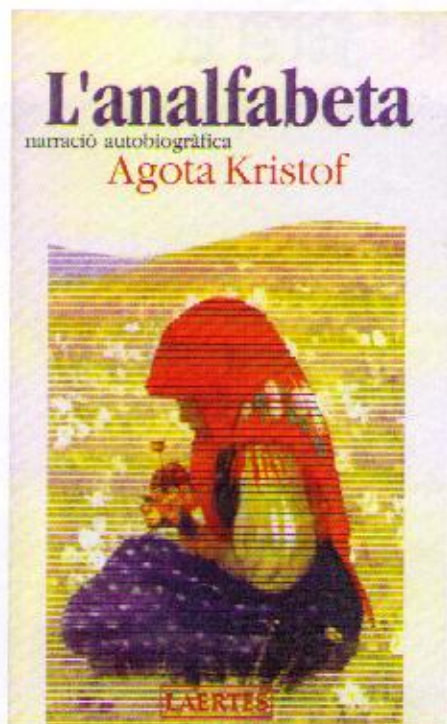
La resposta objectivament positiva és àmpliament reconeguda per a tots aquells que hi venen prestant atenció, i que tant de bo pugui incrementar-se en nombre i convicció.

Arribat aquí, no me'n puc estar de preguntar-me, perquè li han concedit el Premi Nobel de la Pau i no el d'Economia? Certament que la seva obra és una contribució a la Pau, però més li escauria, el d'economia, penso, o millor encara els dos alhora. Anant més enllà, perquè l'economia és aquella intocable sobre el qual no es pot qüestionar una base pre-formatejada, com un eix erigit com un tòtem inqüestionable? No hem de pensar en una economia per a les persones, que les inclogui a totes activament i responsablement?

Aquest llibre suscita repensar indubtablement l'economia.

Josep Busquets

DE COOPERATIVA CULTURAL ROCAGUINARDA

crítica de Xavier Montanyà, apareguda sobre L'analfabeta d'Agota Kristof, al diari digital Vilaweb.cat

L'analfabeta. Relat autobiogràfic

'L'analfabeta', d'Agota Kristof, publicada fa poc per Laertes, s'anuncia com una narració autobiogràfica, i ho és; però, per mi, és un dels millors relats sobre la deriva humana i filosòfica que va recórrer Europa a la segona meitat del segle passat. Un aprofundiment enlluernador, necessari, subjectiu, que posa sobre la taula, a partir de l'experiència de l'autora i dels seus sentiments, molts dels conceptes clau que configuren la vida de les persones, les nostres coordenades d'orientació dins el món, el propi mapa biogràfic; conceptes o paraules que, en períodes de traspals extrem, perden el veritable sentit i ens situen al caire de l'abisme i de la mort.

L'escriptora hongaresa, que viu a Suïssa des que s'hi va refugiar l'any 1956, ja m'havia captivat per la seva duresa, bellesa i intriga, fa anys, amb la magistral trilogia: 'El gran quadern', 'La prova' i 'La tercera mentida'. A 'L'analfabeta' narra onze moments de la seva

vida, amb senzillesa i contundència, sense concessions, i, a partir del seu món, dels avatars de la seva peripècia vital, aborda i et fa abordar qüestions universals com la identitat, la llengua materna i les llengües 'enemigues', el passat, la por, l'exili, la família, la realitat i la ficció, el record, la supervivència, l'absurd, l'amor, la resistència, el racisme, la solitud, el poder absolut, la repressió, la solidaritat, el desarrelament, la crueltat, el pas del temps, la imaginació, el desterrament... Les seves pàgines són un cant apassionat a la importància de la paraula, de la lectura i l'escriptura, de la literatura com a forma de vida i de resistència.

Això que en diem memòria és una de les preocupacions fonamentals de l'autora, la memòria com a necessitat de reconstruir el fil de la pròpia vida i la dels altres, per a donar sentit a les paraules i a les coses, per a saber que hi havia un origen propi, i la capacitat de recordar-lo, o bé la contradictòria necessitat d'oblidar-lo. Kristof t'explica el sentiment d'anar perdent la llengua materna per les llengües 'enemigues', l'amargor de tornar-te analfabet de cop i volta, i l'esforç de recuperar la paraula i un lloc dins el món; o el calvari de l'exiliat que, tot d'una, perd la noció de pertinença a un poble i ha de travessar un llarg desert per a 'integrar-se', 'assimilar-se', cosa que molts no aconseguiran mai. *'Com hauria estat la meua vida, si no me n'hagués anat del meu país? Més dura, més pobre, em penso, però també menys solitària, menys esquinçada, i feliç, potser. L'única cosa que veig clarament és que jo hauria escrit igual, tant se val on i tant se val en quina llengua'*, afirma. Malgrat el fet d'exposar què suposa la pèrdua de tot, de trobar-se amb una nova existència absurda i solitària, Agota Kristof fa un elogi de la fortalesa i de la capacitat de resistència de l'ésser humà. Hi ha moments que recorden l'esperit i la freda perplexitat amb què Imre Kertész, també hongarès, relata la seva experiència en un camp d'extermini nazi a 'Sense destí'. I aquell final brutal en què el protagonista, ja alliberat, reflexiona: Fins i tot allà, al costat de les xemeneies hi havia, entre les tortures, en els intervals de les tortures, quelcom que s'assemblava a la felicitat. Tots em demanaven per les calamitats, pels 'horrors', essent així que aquella altra era l'experiència que jo més recordava.

És clar, és d'això, de la felicitat als camps de concentració que els hauria de parlar la pròxima vegada que em demanin coses. Si me'n demanen. I si encara me'n recordo'. I en tot això penso mentre se m'apareixen éssers delirants que falsifiquen la seva biografia de víctimes; i quan torna a haver-hi dificultats per a definir l'ensenyament universitari de l'art i la literatura.

Crítica d'Aida Segura sobre L'analfabeta, apareguda a l'Avui del dia 14 d'abril de 2005

<http://www.laertes.es/agota.pdf>

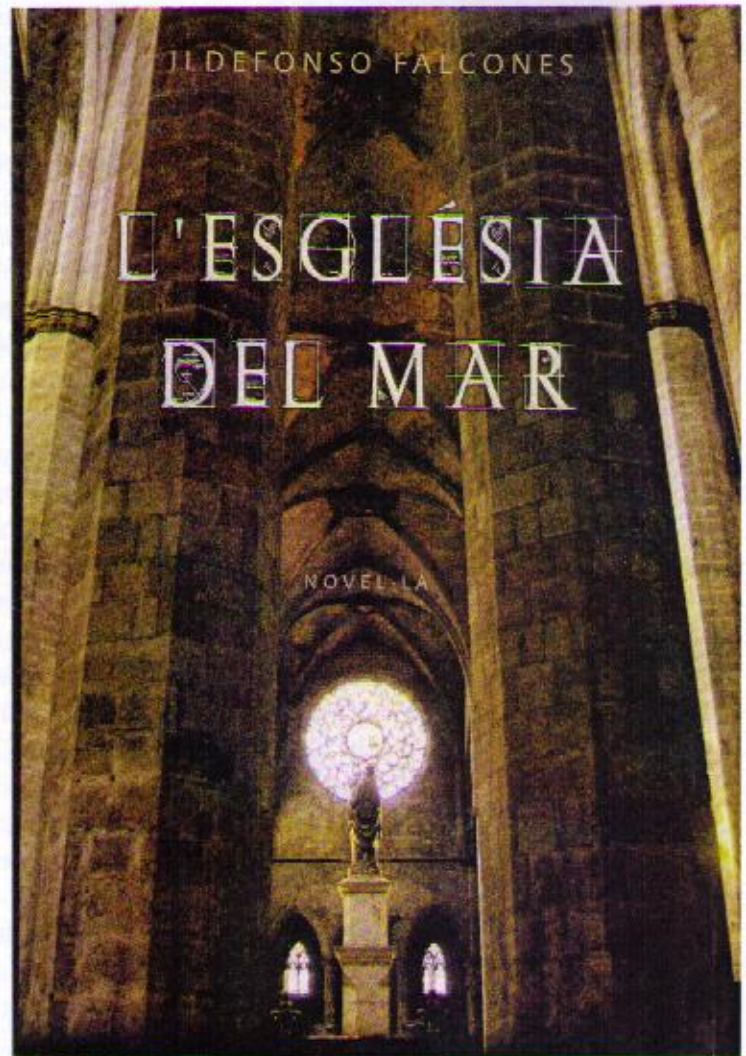
L'ESGLÉSIA DEL MAR

L'interès d' aquest llibre està en el gran coneixement que té l'autor de la història de l'edat mitjana, està en la línia de Ken Follett en "ELS PILARS DE LA TERRA".

Possiblement l'hi haurà costat molts esforços recollir tantes dades i detalls d'una construcció monumental de segles enrera, coneix també els oficis i la vida social de la Barcelona d'aquell temps, si només fos això seria un llibre de consulta, però ha construït una història humana per donar-li contingut novel·lesc, són tants els personatges que hi surten que recomano fer una llista de noms i oficis a mesura que vagin sortint.

Només hi ha una cosa feixuga, s'han posat de moda els "totxos", sembla que així són més interessants, Pot ser que sí! Per a mi pesen massa.

Joan Vilalta

ESPANYA FARÀ BE EN RECORDAR QUE HITLER ARRIBÀ

AL PODER PER LA DEMOCRACIA.

DESPRÉS LA VA ESBORRAR DEL DICCIONARI

La mort em fa por, la trobo de molt mal gust, crec que és l'únic error del

Pare Etern. Amb una vida ni'ha prou.

Vittorio Gassman-Avui- 30/6/2000

COL-LABORACIONS

LA PLAÇA DEL CANONGE RODÓ

El Canonge Rodó va ser un personatge que, durant una epidèmia que va afectar Sant Martí de Provençals, el segle XIX, no va vacil·lar a ajudar el proïsme, sobretot la gent humil. Per aquest motiu l'any 1919 li van erigir un monument a la plaça que hi ha davant l'església parroquial, plaça que llavors va perdre el nom de plaça de l'Església, precisament, i va rebre el del canonge. Això no obstant molts encara prescindeixen del nom oficial i empen el nom primitiu.

Cal recordar, per cert, que el monument que hi ha, en l'actualitat, no és l'original. L'anterior va ser destruït el juliol del trenta-sis. És més, les figures de l'actual són de pedra treballada, les de l'altre eren de bronze. Això sí, l'escultor que les va crear va ser la mateixa persona: en Frederic Marès.

Vaig presenciar com el destruïen, jo, el primer monument. I no jo sol. També en van ser testimonis, deixant de banda molta altra gent, els meus pares i la meva germana.

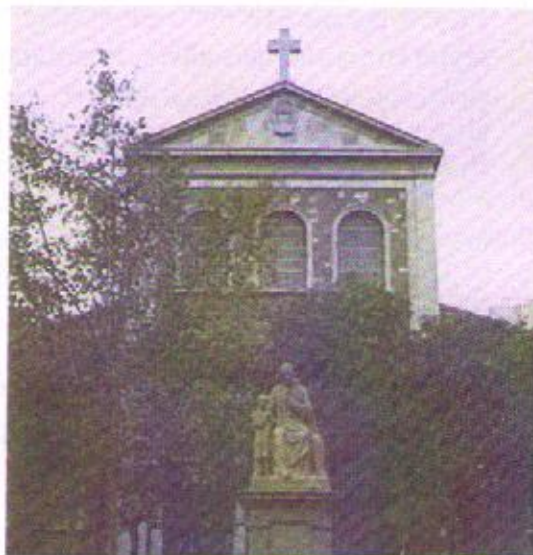
Passàvem per la plaça, en aquell moment ("la placeta" dèiem, les criatures que hi solíem jugar) i vam veure com un milicià esmicolava les figures a cops de mall. Tant va ser així, que el cap del canonge Rodó va rodolar per la plaça, mentre nosaltres passàvem, i va anar a parar als nostres peus.

Una escena que no ens va sorprendre. Havíem sortit del pis on vivíem, en aquella època, al carrer Ruiz de Padrón, i ens dirigíem a la botiga que teníem, llavors, al carrer del Clot. Havíem presenciat, doncs, la crema del mobiliari del centre carlí que hi havia al carrer de la Internacional (ara Nació), també la del col·legi de monges del carrer Muntanya, xamfrà Mallorca, a prop nostre encara fumejava l'església del Clot i cremava com una teia la rectoria...

La meva mare (i consti que no érem gent d'església, nosaltres) no es va poder estar de fer un comentari, quan va veure que esbocinaven les figures del monument. "Llàstima -es va plànyer, mentre rodolava prop dels nostres peus, com ja he explicat, el cap de l'estàtua del canonge Rodó- potser no hauria calgut...". Un milicià, armat amb un màuser, que rondava per la plaça li va donar una mala mirada, quan la va sentir, però no li va dir res. El qui va dir va ser el meu pare. "Ep -ens va advertir, quan ja enfilàvem el carrer Marconi, avui desaparegut, per cert- muts i a la gàbia. Que la cosa està que bull..."

Tot això em ve a la memòria quan hi passo, per la plaça del Canonge Rodó. Tot això i moltes altres coses. Quan vam construir-hi un refugi antiaeri que tenia tres boques i un pou central on el meu pare hi treballava de voluntari i jo l'ajudava, per exemple. Quan hi jugàvem a soldats, armats amb escopetes de tap, quan anàvem a omplir el càntir amb l'aigua fresca de la font ombrejada per dos plàtans frondosos, quan compràvem regalèssia o pega dolça a "la tendeta", quan van enderrocar l'església cremada per evitar accidents com el que va provocar la mort d'un nen del barri, un nen que es deia Jordi, però que tothom li deia el nen "dels safareigs", que era el negoci que tenien els seus pares...

Avui la plaça del Canonge Rodó és una plaça escapçada, sense vida, amb molts edificis nous i amb una majoria de veïns que no té cap arrelament al barri i amb el subsòl on, entre el túnel del tren, el del metro, un aparcament, etc. etc., encara hi podríem trobar, si ho busquéssim bé, algun tram de l'antic refugi...

Estanislau Torres
Febrer del 2007

I TU, JUGUES?

A la primeria democràtica, després d'una jornada electoral els participants ens volien fer creure que tots havien guanyat. Actualment, a tots els dol l'abstenció, però fins ara no han fet res més que doldre-se'n, perquè quedava molt bé. El Sr. Saura, Conseller d'Interior, ha manifestat que ja s'ha fet alguna cosa; encarregar una enquesta. Els resultats de la qual va comunicar als mitjans i després d'un estudi dels experts s'impulsarà un "pacte per a la democràcia", perquè segons el Conseller l'abstenció és un problema estructural i socialment transversal. Clar i català, si senyor!

A cop d'ull, els números no em casen. Segons els resultats de l'enquesta l'abstenció només és del 17,3%, perquè dels 6900 entrevistats només 1.190 es van declarar abstencionistes, clar que els experts ben segur en trauran uns altres de resultats, que per això són experts i cobren. Mentre tot això tira endavant, cada cop sentim més arguments i de més pes en defensa d'aquesta opció per part de la militància abstencionista que s'hi acull, -una militància sense distinció d'edat, sexe o condició social- i els resultats finals, lluny del 17,3% de l'enquesta, demostren que cada cop convencen a més i més electors.

Però abstenir-se no és la solució, per molt gran que sigui el descontentament, la desconfiança i el ressentiment emmagatzemats en aquests primers cursos de democràcia.

Sempre m'ha desconcertat allò que sovint s'anomena com "la dictadura del vot" que comporta la democràcia i només es pot entendre's quan votar es faci en un context jurídic que no defensi els drets dels electors i sí els interessos dels elegits. Votar hauria de comportar -a més de triar una papereta i dipositar-la a la mesa que correspongui- una participació més directe i compromesa en cadascun dels electors, fins a la denúncia cívica de tota la faramalla de mítings, amb escassa participació llevat de la militància, però amb espai segur en els mitjans, de les paraules buides, dels compromisos incomplets, de les responsabilitats eludides sovint amb l'ajut del laberint de la burocràcia estatal, autonòmica o municipal, dels pactes secrets i del "corporativisme polític".

Apuntar-se a l'abstenció és còmode, però no s'està exempt de patir cap dels perjudicis que comporta aquest tipus de política que hi ha menat.

A la majoria d'electors que participem en el joc tampoc no ens agrada gens ni mica aquesta llei electoral, no ens agrada gens ni mica que els errors no impliquin cap responsabilitat per part del qui els comet, i de qui els ha de vigilar, no ens agrada que una dimissió sigui gairebé sempre el punt i final a una gestió irregular i que al seu protagonista se'l recompensi amb un càrrec remunerat a l'administració, o en una fundació o en un consorci o un patronat de no se sap ben bé què. Ens decep aquesta persistent manca de diàleg, aquesta prepotència d'infal·libilitat d'una gran part de la classe política que no escolta, només parla i poques vegades enraona. Però anem en compte, això no ens ha de fer agafar el camí fàcil del trencar les cartes i ja us ho fareu, perquè sí que s'ho faran, que és el que els convé, i allò que en el fons desitgen tot lamentant-se -això sí- de l'abstenció.

De petits, a l'estona d'esbarjo s'organitzaven els jocs, sovint calia fer els equips i, si ens manteníem al marge, el manella de torn ens increpava amb una pregunta: I tu, Jugues? Si ens absteníem perquè no ens agradava el joc, els jugadors o conjugaven, qui finalment s'ho passava bé eren ells, amos i senyors del joc i de les normes mentre nosaltres ens ho miràvem avorrits.

Manel Domènech Mir

verb@ya.com

Pilar Manjón, vas avergonyir molts polítics amb les teves sentides paraules, llàstima, no servirà de gaire, alguns no voldran aprendre la lliçó.

MORIR

Els meus matins de jubilat són rutinaris. Compro el diari, prenc un cafè i lleigeixo titulars i algun article d'opinió fins les onze aproximadament i després, fins l'hora de l'ordinador, que és a quarts d'una, dono un vol caminant pel barri o de vegades, com avui, agafo un autobús fins el final de qualsevol línia per anar veient racons més o menys desconeguts.

És 1 de maig, dia del Treball i l'autobús 64 ha d'improvisar itineraris alternatius per esquivar les diverses manifestacions que hi deu haver. Aquest vespre veuré el Telenotícies i espero que hagi sigut un dia tranquil.

Fa un dia núvol i a la platja de la Barceloneta hi ha poca gent i fa bo de caminar deixant lliure el pas dels pensaments.

No sé per què penso en Rafael Casanovas, que no va morir defensant Catalunya el 1714, sinó molt més tard, de vell. I se'm acut que això va ser bo per ell però que per la seva història hauria estat molt millor morir-se amb les armes a la mà en plena lluita, aquell 11 de setembre.

El record d'aquells fets em fa present la figura del General Moragues, personatge que sí que va morir en el moment i de la manera més tràgicament profitosa per entrar a la Història. Mai he entès, per cert, que la commemoració d'aquells fets se centri en l'un i no en l'altre d'aquests dos personatges.

Està clar que ningú vol morir-se, però que, independentment de l'interès personal, hi ha el moment bo d'anar-se'n deixant un gran dol, millor que esperar a ser un vell que porta anys arrossegant-se sense amics i sense cap qualitat de vida.

Quan sembla que un malalt està a les últimes, en condicions normals els familiars estan molt afligits, però la vida ha de continuar i s'han de fer càrrec necessàriament dels assumptes del moribund i ocupar el seu lloc. Llavors, si el malalt toma a la vida, està cometent una inconscient impertinència. És així de senzill i és així d'humà.

(Vaig assistir un diumenge a l'enterrament de la mare d'un client de Salamanca, que havia mort en un llogarret de les Urdes. Al cementiri em va sorprendre que en comptes de tirar una mica de terra cada assistent al fossar, com és freqüent a molts llocs, hi tiressin pedres. En el cas d'aquella difunta eren pedretes, però em van explicar que en la tradició d'aquella terra, que és de gent molt pobra, s'hi tiren pedres amb menys delicadesa, com expressant subconscientment el desig que el mort es quedi allà i no torni, perquè l'herència ja està repartida.)

Els pensaments van i venen i ja és hora de tornar a casa. Veig a tocar de l'aigua quatre noies jugant. Estan massa lluny per veure quina edat poden tenir, però sí que es veu que una porta un faldilla i la part del pit sembla despullada. M'entra la xafarderia típica dels homes i començo una bona caminada per acostar-m'hi. Quan ja estic a la bona distància m'adono que he perdut el temps. Les quatre noies són molt joves i la que semblava amb els pits a l'aire, porta uns sostenidors de color beige que vaig confondre, de lluny, amb el color de la pell.

Quan pujo a l'autobús acabo amb un últim pensament sobre la mort. Mentre tingui la més mínima, encara que inútil curiositat pels pits d'una dona, no em vull morir.

I tant em fa que la família plori i em consideri una pèrdua irreparable o que pensi secretament que ja era hora.

Pere Casadesus

Ex-Secretari de Barna-Centre

HISTORIA DEL FOSSAR DE LES MORERES, PASSAT I PRESENT. (1ª Part)

L'actual fossar és part de l'antic cementiri de Santa Maria de les Arenes, el qual, en construir-se el temple de Santa Maria del Mar, amb un nou fossar major a la plaça del mateix nom, passà a denominar-se fossar menor. El 1714 s'aprofità per enterrar-hi els patriotes catalans que moriren lluitant contra les hosts franco-espanyoles de Felip V, ja que era el més proper a la contesa, fins que a començament del segle XIX la part no edificada es transformà en plaça pública.

La primitiva necròpolis.

Prescindint de les tradicions tardanes que ens parlen de la vinguda a Barcelona, l'any 38, de Jaume el Major i la seva predicació en aquest lloc, trobem com a primera data de la presència d'una comunitat cristiana la de les persecucions de que la féu objecte Dioclecià (s. III-IV). Situant-nos a la Barcelona d'aquella època, trobem els actuals barris de la Llotja, Santa Maria, la Seca i el Born convertits en un petit nucli de pescadors i terrissaires i una de les necròpolis del segle IV o començament del V, que situades al llarg dels camins envoltaven la ciutat, les restes de la qual han estat trobades a l'interior de l'edifici del carrer de l'Espasseria a tocar el fossar (actualment carrer de Santa Maria), també sota el presbiteri de l'actual temple i a la placeta de Montcada, així com pels voltants del passeig del Born, si bé las localitzacions podrien ésser de diferents enterraments.

Amb la promulgació de l'edicte de Milà (any 313) fou possible la construcció de capelles públiques per als cristians. No sabem la data certa en que Santa Maria fou edificada, si be en principi era privada, car la documentació més antiga que en fa esment és del 22 d'octubre del 998 "culos basilice sita est ante muros civitatis barchinove in littore maris" [ex Lib. Ant., vol L, fòl. 74, doc. 168), però el cert és que ja existia abans d'aquesta data, puix ací fou enterrada (si és verídic aquest personatge) la discutida Eulàlia de Barcelona per Fèlix i d'altres parents, els quals la col·locaren en un sepulcre "cum lactitla et psallentes"

L'existència d'enterraments cristians en aquest lloc i el fet d'ésser focus de la nova religió poden ser deguts a la proximitat de l'antic port, canal d'entrada de nous corrents i idees al nostra país, i també a ésser lloc de residència de persones humils, allunyades de la ciutat emmurallada en la qual continuà viu el culte als déus pagans.

Dues. centúries després d'aquests fets, pels volts del 635, l'agustinià Quirico vingué de Toledo amb la intenció de restaurar i impulsar el culte a Eulàlia de Barcelona, a fi de posar en pràctica una de les resolucions del IV Concili de Toledo. Fruit de les seves gestions fou la construcció d'un monestir a la rodalia de Barcelona i el trasllat de la despulla de la santa a aquest nou emplaçament. A conseqüència de la invasió sarraïna retornà de bell nou al fossar i fou amagada entre els murs de l'església de Santa Maria de les Arenes.

Continuarà...

Pere Camps

Després del que se'n va dir Viatge d'Observació a Euskadi, tot seguit es va començar a gestar, a partir de l'entusiasme que es vivia i de tot el que s'anava parlant, el gran Viatge Triangular, és a dir, incloent Galícia en l'operació d'afermament nacional i de reivindicació per la llibertat i la sobirania. Més aïmbició, ben pensat i organitzat amb precisió per mirar d'assolir més ressonància popular i més cohesió, de fet reprement amb renovada envergadura, des del propi territori de cada Poble i presents en tots tres, la Triple Aliança de 1923. *"Aquella estupidez, fruto de monomania de remedar con palabras, de la Triple Alianza de Cataluña, Vasconia y Galicia"*, si ens atenguéssim a l'opinió de Manuel Azaña en relació a GALEUSCA, expressada en el seu llibre de reflexions polítiques *Memorias políticas y de guerra...* El començament del viatge va ser el 21 de juliol de 1933 i a Santiago de Compostela, el dia de Sant Jaume, es va signar el pacte de Galeusca o *Pacto de Compostela*, la finalitat del qual, segons que diria Manuel de Irujo, *"no era la destrucción de la República, sino la formulación de un frente vasco-gallego-catalán para coordinar la política trinacional en aras de mayores logros para las tres naciones, ante las reticencias y atrasos en la colmatación autonomista por parte del Gobierno central."* També diu *"Había que insuflar espíritu al grupo gallego que pretendía llevar a su país el Estatuto autonómico."*

Efectivament, aquest era el clam més generalitzat. El més aparent, allò de què més es parlava i de manera preceptiva més interessava a majories. Catalunya, amb tots els entrebancs haguts i per haver, amb transferències que no hi havia manera de concretar, ja disposava d'un Estatut d'Autonomia. Fos el que fos -i no era gran cosa!- era un Estatut amb el qual anar treballant, que és el que vol l'home emprenedor; català, contràriament al depredador; espanyol, i "ben disposat per anar avançant amb civilitat, pels camins de la vida col·lectiva. Un Estatut obtingut no pas amb raonaments -sempre estranys als obtusos, empedreïts-, sinó gràcies al cop agosarat de FRANCESC MACIÀ en proclamar la República Catalana. Va veure's obligat a rebaixar el nivell de sobirania per la qual lluitava feia anys i que en principi havia assolit, però en quedava un Estatut. Que ara caldria reforçar... Els "bascos, prou matiners, maldaven per encaminar el seu i no solament patien en un Madrid -llegeixi's Espanya- que hi posava tantes -traves com podia, sinó que es veien hostilitzats en el seu propi territori per part de republicans i socialistes, Prietos i companyia, amb allò de les glòries virtuals de l'anomenada esquerra.

continuarà...

L'activitat dels "ultres" d'extrema dreta
em recorda als fanàtics nazis de les S.S.

ELS HEROIS DE 1714

Cada 11 de setembre recordem amb la nostra ofrena floral, l'heroi de la contesa en la defensa de Catalunya, en Rafel Casanova, és la figura representativa en plantar cara als Borbons, però n'hi va haver-ne d'altres amb menys renom i que avui semblen oblidats.

El general Moragues, després de la caiguda de Barcelona va seguir lluitant i va pagar amb la seva vida la fidelitat a Catalunya, el seu cap va estar penjat i exposat durant molts anys per l'odi, la malignitat i el rancor d'un opressor que va tenir el seu càstig morint completament boig, i ple de immundícia, potser que la seva demència i vesània venia de lluny.

El general Villarroel, que comandava " La Coronela" tot i no sent català de naixença va lluitar com el que era, una heroi.

En Joan Basset, cap de les milícies valencianes, va venir a defensar Barcelona aquell 11 de setembre de 1714 amb la fidelitat d'un gran patriota.

Tots ells defensors de la llibertat davant l'opressió d'un tirà, mereixen que els dediquem el nostre record, agraïment i respecte.

Juli Figueres

1981 - Tejero amb l'ocupació del Congrés i Millans del Bosch amb l'aixecament a València, segueixen la vocació d'alguns militars de pegar cops de sabre per continuar incordiant. Aquesta gent no te cura.

"España es una Unidad de destino en lo Universal" frase estúpida i sense cohesió que utilitzaven els franquistes en els seus "rimbombantes" discursos.

El Síndic de Greuges ha rebut quatre denúncies en temes de normalització lingüística, entre elles figuren algunes contra Correus i Renfe, algú ha notat la més petita millora?

Fins l'any 1904 no va sortir una llei que regulava el descans dominical.

19 de febrer de 1939 - Confiscació i prohibició d'editar la "fulla parroquial" de la ciutat de Valls, escrita en llengua catalana.

La casa on vivia Pompeu Fabra a Badalona, concretament al carrer de la Mercè, es saquejada i la seva extraordinària biblioteca particular és cremada al mig del carrer.

PROU DE POLÍTICA

Acabo de donar-me de baixa de totes les societats polítiques a les que portava un grapat d'anys apuntat i pagant religiosament les quotes.

A mi sempre se'm tenia per un catalanista tebi, perquè pensava - i deia - que em sentia profundament català i cansat i avorrit per el domini colonial que ens dispensava Espanya, però que no veia a casa nostra els elements necessaris poder aspirar a la independència, i que si ens separéssim d'Espanya cauríem als braços de França, que encara seria pitjor.

He pensat sempre que som pocs i mal avinguts i amants d'una vida tranquil·la, que mai ens deixaríem matar per salvar una bandera, que al cap i a la fi només és un tros de drap.

Vaig creure en Jordi Pujol, que era conscient de la nostra impotència i, negociació rere negociació, anava tornant de Madrid amb el que en deia peix al cove.

Després d'entrar a Europa vaig tenir noves esperances al pensar que la "Brunete" ja no ens podria fer por, perquè en les noves circumstàncies ja hauria quedat rovellada.

Però la Europa que s'està formant no és la Europa dels pobles, si no la Europa dels Estats, situació que no ens afavoreix, de moment, encara que penso que això dels Estats va de baixada i que al final la unió serà, com quan va caure la torre de Babel, reunió de persones per afinitats de llengua i de tarannà personal. I així penso que totes les terres que anys enrere hem sigut germanes podríem tomar-ho a ser, protegits per la Europa que tots volem.

A veure si en aquell nou escenari es pot aprofitar la tutela d'Europa perquè entre Espanya i Catalunya es puguin establir nous acords menys abusius, perquè creiem que hi ha una realitat de dades fiscals prou clares per reclamar que Espanya ens doni el tracte equitatiu que ens mereixem i que es valori la justa solidaritat que ens correspon, fúgint de pagar arbitràriament les quantitats que l'Estat determina.

Comença la preparació de l'Estatut, que és quasi un miracle que entre tants interessos contraposats, s'arribi a una redacció en la que totes les parts es posen d'acord.

I anem a Madrid amb una correcció d'exposicions que em va emocionar. Tots els nostres representants varen ser impecables i, a més, semblava que comptàvem amb l'aprovació anticipada del President del Govern, senyor Zapatero.

Del que vagi passar després entre bastidors i de les misèries i xantatges de la política no en sé res, però quan en Mas es va posar sorpresivament a favor de la retallada vergonyosa de les nostres lligítimes aspiracions, a mi em va caure l'ànima als peus. I quan no es va parlar gens de les balances fiscals, al costat de l'ànima hi van anar a parar dues parts intimes i sensibles del meu cos.

I en aquell precís moment vaig decidir donar-me de baixa de les diverses associacions, encara que a través d'Internet no vaig poder saber els correus electrònics corresponents, ja que els que vaig aconseguir per Google m'eren retornats i vaig tirar pel dret, donant instruccions al banc perquè no s'atenguin aquells rebuts al seu venciment.

Només em falta veure la posició definitiva d'en Carod, que deu estar pressionat, tan per els partits polítics interessats com per tots els seus companys que estan fruint d'un càrrec ben remunerat i que son molts. (Si es manté ferm, que seria un miracle, encara podré creure que tenim un futur, encara que llunyà.)

I em faig a mi mateix un promesa: No aniré a votar mai més si no es presenten llistes obertes. Crec que ja és hora de posar un sedàs perquè no siguin votats altra vegada els que ja han demostrat prou que no tenen la qualitat necessària.

Ens hem omplert de governants dolents, que diuen que treballen per el país i la veritat és que la feina que fan només te un destí: Conservar el seient i el calaix dels diners a la vora en les eleccions que vagin venint.

No poso en dubte ni per un moment que som un poble de bona gent; Però si no ens espavilem una mica més en el futur, haurem resolt per sempre el problema dels que vagin assedegats: Els hi pagarem el beure per in *séquela sequlorum*.

P.C. Grifol

ESTATUT

No sé quants anys hauria de tirar endarrera en el camí dels meus records per trobar-ne un de tan gratificant com el dimecres, escoltant la retransmissió que va oferir TV3 del debat per l'entrada al "Congreso de Diputados" de la proposta catalana de renovació de l'Estatut de 1978.

Hi penso una bona estona i no trobo l'equivalent precís. Potser els temps del descobriment del sexe, però aquells m'obligarien a un esforç de memòria massa feixuc, quan els del dimecres passat els recordo amb nitidesa esplèndida, com tomades a escoltar ara mateix.

Cada paraula de l'Artur Mas, de la Manucla de Madre i d'en Carod Rovira va entrar a la meua consciència amb tot el seu gust i el seu valor, mentre anava pensant que ja era hora.

Hem passat massa temps humiliats en silenci, robats amb barra i deprecisats amb incultura i amb la obligació de tenir la boca tancada. perquè el canons de la Brunete ens apuntaven.

De mi, molts catalanistes han dit que potser era eloqüent, però tebi, perquè sempre he dit que som un poble massa pacífic i discutidor entre nosaltres mateixos per fer front amb quelcom més que paraules a les barbaritats que els diversos Governos d'Espanya ens imposaven

La frase meua que potser pot ser més recordada és que som pocs j mal avinguts i ells molt més nombrosos i fanàtics i sempre amb les armes a punt.

Penso que en Jordi Pujol i altres importants homes del nostre poble han fet tot el que han pogut, però no han tirat endavant a partir de cada moment crític, perquè l'exèrcit que hauriem tingut davant seria el mateix que en la història s'ha destacat prou matant indis i peninsulars i no entén de subtilses autonòmiques.

Però penso, com deu pensar el Govern actual, que la situació ja no és la mateixa que la desgraciada dels anys trenta. Europa, que no sé si el que ha fet millorés la nova moneda, inclosa la xavalla (lll!!!), al menys sembla que no permetria actuacions militars repressives dins de cap Estat dels seus dominis.

I també penso que quan s'entri en la discussió de les matèries en les que no hi ha coincidència d'entrada, com el tema de la solidaritat, per exemple, no tindrem cap empatx per exigir la per dues vegades acceptada i negada després, publicació de les tan comentades balances fiscals. I que si persisteix el desacord, be trobarem a Europa alguna instància pertinent que pugui opinar sobre la diferència important entre les accions solidàries i l'espoli sense concessions.

A partir d'ara anirem seguint les incidències llargues i difícils entre els governs d'Espanya i Catalunya, però amb un esperit més esperançat, perquèensem que ja s'ha acabat el poder amb cartes marcades, que ha sigut fins avui el joc preferit pels amos de la baralla.

Pere de Balaguer

Conversa escoltada entre dos jubilats castellans de vacances a Menorca mentre esperàvem l'autobús a la parada.

- *¿Donde has ido hoy?*
- *Quería oír misa en la catedral, pero al estar cerrada por obras he ido a otra iglesia cercana. Me he tenido que marchar porque la decían en extranjero.*
- *¿Querrás decir en Menorquín?*
- *Eso mismo*
- *Seguro que cuando las misas se decían en latín, no tenías tantos remilgos.*
- *Hoy ha hecho un buen día, lástima del viento.*

PARTIDOCRACIA

Sembla que aquesta paraula la va inventar el General Franco en sentit despreciatiu quan explicava el seu Movimiento Nacional i la Democràcia orgànica que va començar després, i que era part d'un programa de més envergadura per el futur.

Ell anava fent les coses amb molt de compte, i perquè no se li anessin desordenant, les lligava ben lligades.

Així va reparèixer un nou Borbó en les nostres vides, embolcallat amb una faramalla de Congrés, Senat i partits polítics que van convocar unes eleccions per triar un nou Govern i una nova oposició.

Les previsions eren pam a pam les que havia disposat el Dictador abans de morir. Es va fer una Constitució amb un article vuitè que posava l'Exèrcit en situació de vigilància permanent sobre el poble, que teòricament havia de ser l'autèntic màxim Poder, per si de cas algú pogués voler sortir de les previsions.

Es tractava, naturalment, que els patriotes hereus d'en Franco fossin els autèntics detentadors del Poder, encara que les aparences poguessin semblar una altra cosa.

Els partits que es van anar formant a cada racó d'Espanya es van fer amb llistes tancades, de les que cap elector en podia treure cap nom.

Així vàrem anar veient com algun conegut nostre, que fins aleshores tenia problemes econòmics per omplir el dipòsit del seu 600 de segona ma, amb massa rapidesa el vàrem veure circular en un 1.400 nou de trinca, canviar de casa i viure en una residència de molta patxoca, el cotxe guardat al garatge i un cotxe oficial el venia a recollir cada matí i el tomava cada vespre.

I aquell home era un incompetent, i a cada poble i a cada partit anaven passant coses per l'estil.

Tot això ho vàrem anar veient passar davant dels nostres ulls i entre tots ara som responsables que el nostre país sigui governat per ineptes de qualsevol partit.

Tot això conforma el que en Franco en deia PARTIDOCRACIA.

Fixeu-vos en el que passa ara mateix entre el PP, els Socialistes de Madrid i els de Catalunya, Convergència i Unió, Esquerra Republicana i tots els que els van al darrera.

Tots lluiten per obtenir una bona posició en les properes eleccions i conservar- o amillorar - la comoditat de la seva butaca i el contingut de diners que hi ha al calaix del seu despatx.

I el poble, que no es desanimi, que ja els tenen preparats uns missatges molt esperançadors d'un futur esplèndid per molt aviat.

Si això no és exactament el que deia en Franco, haurà de baixar Déu del cel i explicar-m'ho pe a pa, perquè ho entengui.

Santandreu

Catalunya es com aquella dona que la casen amb un home per conveniència.

El marit, gran i poderós, la tracta de qualsevol manera, la fa treballar com una esclava i no li dona cap satisfacció ni li deixa que prengui cap iniciativa.

Després el marit es plany davant de tothom que la seva dona no l'estima.

EL NOSTRE PERSONATGE

El nostre estimat consoci Antoni Turró, té infinitat d'aventures, anècdotes, vivències i records per explicar, sempre li diem que podria fer un llibre, però avui només farem esment dels fets del 6 d'octubre del 1934 que políticament degué ser el seu bateig de foc.

* * * * *

"Vaig fer-me soci del CADCI quan vaig complir 14 anys. Per aquell temps ja treballava d'aprenent als Magatzems Santa Eulàlia, un establiment capdavanter de la moda a Barcelona, estava situat a la Rambla en el lloc que coneixem com el pla de l'os.

Era el meu primer treball seriós i remunerat, però ja abans havia ajudat al meu pare en el seu taller de lampisteria.

La meva feina consistia en recuperar els materials com el cable i donar-los nova utilitat, per tant quan vaig entrar a Santa Eulàlia ja tenia noció de la responsabilitat que comporta una feina, la que sigui.

Vaig tenir la sort de coincidir amb Pere Aznar (que va ser president del CADCI) amb Ramon Massip i amb Agustí Cid, tots ells em varen influir per a què em fes soci del Centre de Dependents.

Les meves inquietuds polítiques ja s'havien despertat amb l'organització NOSALTRES SOLS de caire català i d'esquerres.

La meva integració al CADCI fou total, i vaig dedicar tota la meva afició i voluntat. Amb la secció d'esports i excursions vaig desenvolupar la tasca de secretari durant molt de temps, els anys més feliços de la meva joventut. Les sortides de diumenges no eren pas de costellades, sinó de fer muntanya, teniem el guardó d'haver assolit tots els cims més importants del país.

La vida va transcórrer amb la empenta i alegria de la joventut, però....en l'ambient polític havia preocupació, es temia un aixecament militar contra de la democràcia i aprofitant una vaga de treballadors van justificar una sortida de tropes al carrer, aquell dia 6 d'octubre teniem projectada una pujada a l'Aneto, i quan de bon matí vàrem sortir de casa ens va deturar la tropa i de mal gust vam tornar a casa altre cop. En reunir-nos amb els amics de NOSALTRES SOLS ens retrobàrem junt al palau de la Virreina, tots plegats disposats a fer front als enemics del poble. El foc creuat que des de la Virreina, el Poliorama i el CADCI va deturar la tropa, però quan van comptar amb artilleria i van canonejar l'edifici del Centre de Dependents i el Palau de la Generalitat vam veure que no comptàvem amb prou mitjans per fer-los front.

Sempre recordaré la valentia de les noies de l'entitat LA FALÇ que en perill de les seves vides ens duien entrepans i begudes i ànims per seguir.

No va servir de molt, els militars van dominar la situació.

Quan vam amagar els pocs fusells que disposàvem, vàrem fer escap cadascú pel seu compte, tot i amb això tenien molts carrers tallats i detenien a qualsevol persona que passés encara que no hagués participat en els aldarulls, ens van detenir i junt amb altres ens van fer pujar a un camió però jo era jove i resolt i a la primera ocasió que badaven em vaig escapar. No sé què m'hauria passat si no hagués pogut burlar la seva vigilància, no tenia por per mi, sinó per la família que feia hores que no sabia res de mi. Alguns dels detinguts els van dur al castell de Montjuïc altres a un vaixell anclat al port, el Uruguay.

No vaig escarmentar, al contrari, vaig fer-me el propòsit de lluitar sempre per la LLIBERTAT I LA DEMOCRÀCIA"

Antoni Turró

RESUM DE LA TEMPORADA 2005-2006

Encetem la temporada castellerca 2007-2008 amb la perspectiva d'un retorn a una millora en la construccions aconseguides.

Diem això, perquè la temporada passada, a part d'unes poques sorpreses molt agradables, que després analitzarem, en general hi ha hagut un retrocés en el nivell que hi havia anteriorment. És a dir, colles de les que esperàvem, no solament mantenir el nivell, sinó una franca milloria, hem vist com retrocedien no sols en les seves aspiracions sinó fins i tot en el nivell que fins a les hores mantenien, així a passat a les dos colles de Valls, les dues han estat molt per de sota de les seves aspiracions i les seves possibilitats, també cal remarcar uns Minyons de Terrassa, que no han sabut o no han pogut estar a l'alçada que d'ells el món casteller esperava. Punt i a part, cal destacar als Capgrossos de Mataró, que inclús havent tingut la tràgica pèrdua mortal d'un dosos en un accident, la colla amb el suport incondicional de la família de la nena, ha sabut recuperar-se i fins i tot mantenir l'alt nivell que havien aconseguit. Les demés colles sembla que totes hagin baixat un graó, en el seu nivell.

Pensem que aquesta davallada general, pot haver estat deguda a varis motius, entre ells la falta d'assistència de molts membres de les colles a la seva activitat.

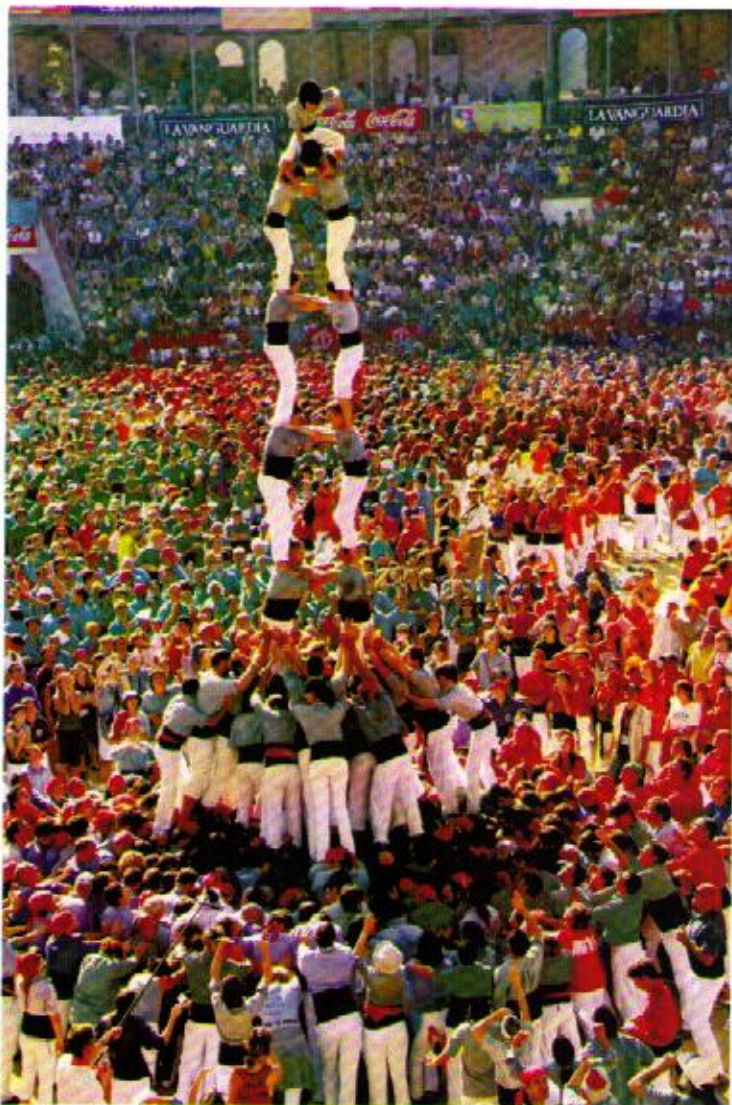
Però no tot ha estat negatiu, cal destacar sense cap mena de dubte, la gran temporada de la Colla de Vilafranca, que ha demostrat una vegada més, a part de guanyar el concurs de Tarragona, de forma incontestable, les grans actuacions que han aconseguit, fins i tot actuacions històriques trencant tots els tòpics i demostrant amb gran classe com podien descarregar en una mateixa actuació 4 castells de gamma extra, cosa mai aconseguida fins a les hores. També mencionarem la grata sorpresa que ens ha donat la colla dels Castellers de Sants, que han realitzat la millor temporada de la seva història (13 anys d'antiguitat) i s'han convertit sense cap mena de dubtes en la primera colla de la ciutat de Barcelona, superant en el rànking a les altres colles de la ciutat, ja ens varem adonar de la seva progressió en el concurs de Tarragona, on no sols van descarregar tots els castells (4 de 8, 2 de 8f, 3 de 7s) sinó que pujaren de forma notable en la classificació. Després ho han corroborat en la seva diada descarregant per primera vegada la TRIPLETA DE 8 (3 de 8, 4 de 8, 2 de 8f), actuació que després han realitzat en altres actuacions.

I en el nivell general, cal que ens congratulem tots, de la generalització en l'ús del casc casteller, que protegeix als més menuts de la colla (acotxador i enxaneta), ús del qual la colla de Sants en fou els pioners i ara són totes les colles que l'utilitzen, aplaudim des d'aquestes ratlles, la sensibilitat i l'ús de la raó i la lògica a tot el món casteller per l'adopció sense cap mena de dubte d'aquesta mesura de seguretat.

I com dèiem al principi, encetem temporada i esperem i així ho creiem, que no solament es mantindrà el nivell sinó que veurem a les nostres places veritables espectacles que el faran pujar, i a nosaltres, l'emoció i l'adrenalina.

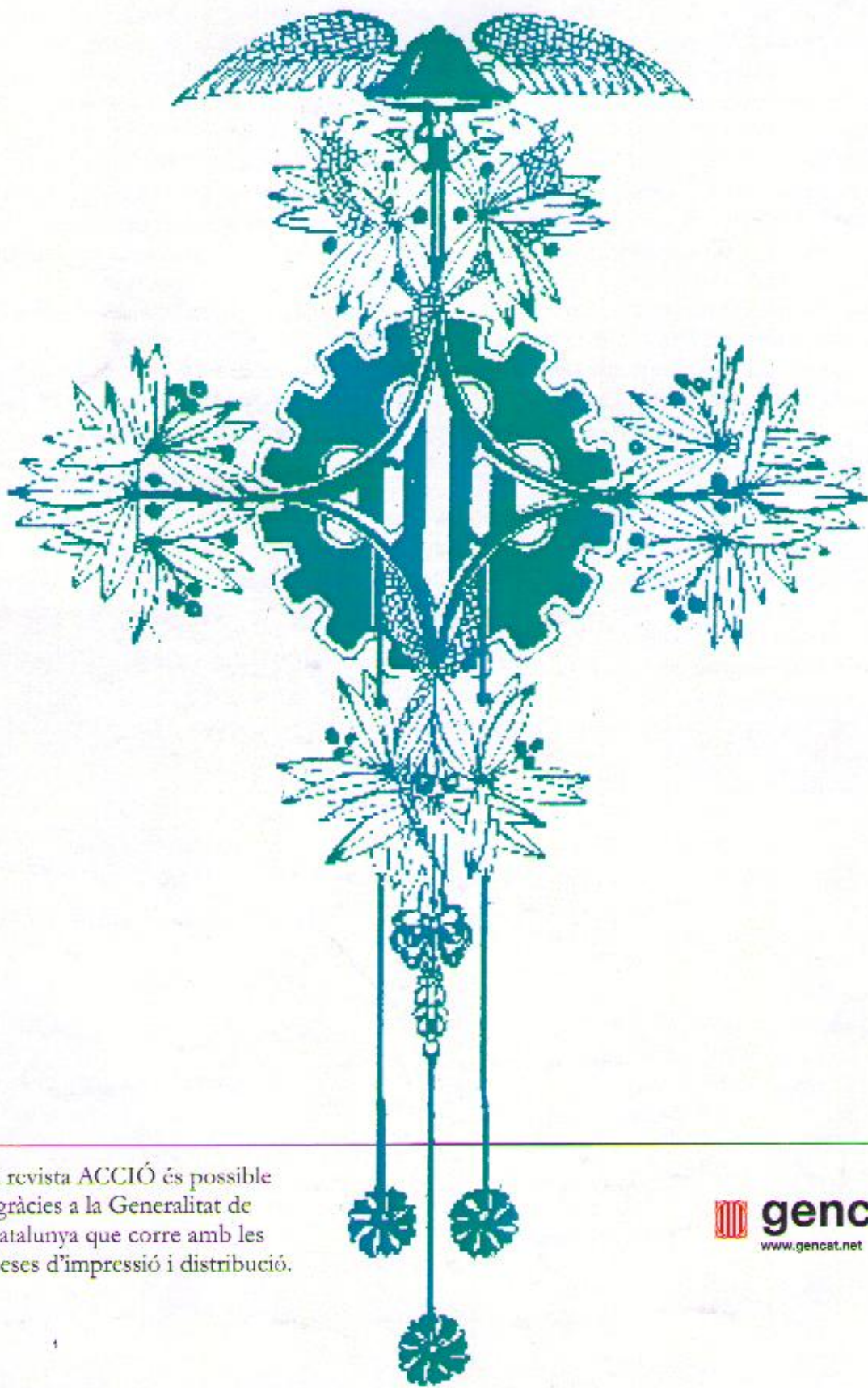
Diem adéu recordant la frase d'en Santiago Rusiñol que deia:
ALS CATALANS HI HA TRES COSES QUE
ENS FAN MIRAR AL CEL:

1. BEURE EN PORRÓ
2. MENJAR CALÇOTS
3. I MIRAR CASTELLS

Castellers de sants, 2 de 8 amb folre, concurs de Tarragona 2006

La revista ACCIÓ és possible
gràcies a la Generalitat de
Catalunya que corre amb les
despeses d'impressió i distribució.

 gencat
www.gencat.net